228 e.

Furir

Alstj. Stålles

2. Caltriet

N:r 5.

Upsala.

Kungliga Upsala
art. regt.

N:r 1. Skeppet Skulda.

1 vers

Warthån du stolte sjöman
varthån står nu din håg,
långt bort i från din hemort
på havets kalla våg.
Men kom då snart tillbaka
du stolte sjömanspros,
du lämna skall med smärta
din våna kärlekspros.

Wers 2.

Och ner till skeppet Skulda,
så var ju skutans namn,
en vacker sjöman ilar
ängt från sin flickas famn.
Ett tårar uppå kinden
som gåfvo till afskedsord,
att ifrån henne skildes
den ende han på jord.

Wers 3.

På skutan lyftes ankar

Fy fan!

och seget sättes till,
nu gäller det i hamnen
ej längre ligga still.
De goda segeldukar
av vinden fyllas snart,
och skulda plöjer vågen
allt med en driftig fart.

Wers. 4.

Och resan den gick lyckligt.
fram till ostindiens kust
bland alla sjöman rådde
blott gladje liv och lust.
Sen vände de tillbaka
och styr mot säker hamn,
blott en utav denna alla
fick se sitt fosterland.

Wers. 5.

Ty nu har himlen mulnat
och vågor börja gå
och sjöman i sin ordning
vid fall och brassor stå.

Då god kaptenens stamma
fort bärga seget bort
de lydde hans befallning
och detta inom kort.

Wers. 6.

Och snart var inne bärgad
var enda segelduk.
och uti tomma riggen
hörs stormens vilda tjut.
Och vågen höjde skeppet
till en förskräcklig höjd
försvunen var för alltid
de glade sjömans fröjd.

Wers. 7.

En våg gick över skeppet
och alla ropa nu,
att uti vågen kämpar
kaptenens unga fru.
Kaptenen såg sin maka
när hon gick över bord
och bittra tårar fälldes

för ~~tagen~~ sorgen den var stor.

Wers. 8.

En båt från Skuldas reling
i sjön nu sattes ned
men krossades i spillror
utav en höjande vred.
Försedd med sex matroser
som i den samma var
i havets våg de lågo
där funno de sin grav.

Wers. 9.

Och Skulda lånsar undan
för vind och vågors svall,
till dess hon häftigt stöter
allt uppå Dogers bank.
Wad skall den sjöman tänka
när natten faller på
och ingen räddning synes
vart ögat ann kan nå.

Wers. 10.

Kaptenen sade gossar ~~mig~~
mig lyd nu ann en gång,
nu se vi slutet nalkas
vår tid blir ej så lång.
Gå nu och kapa riggen
vi rulla ganska hårt,
går varket utav grunden
så blir vårt öde svårt.

Wers. 11.

Och Skuldas master falla
med ett förfärligt brak,
och vågor skyhögt svalla
utöver redlöst vrak.
Snart allting är försvunnt
uti den våta grav,
de sköto sina dagar
i Nordsjöns kalla hav.

Wers. 12.

Men styrman på en planka
i havet ensam drev,
den ende av den alla
som ända rädad blev.

Och snart blev han upptagen
utav en engelsk brigg,
som uti stormen mistat
en del utav sin rigg.

Vers. 13.

Men uti Sverige söder
en flicka nu sin vän,
den havet har bortrövat
han kommer ej igen.
Och hon skall minnas ödet
allt uppå Ögrens-bank,
där Danska skeppet Skulda
bland vågor gick i sank.

Kvidinge d. 15/7 1915
Nils Möller.

Nr 2:2.

O du min vän, som står

Vers. 1.

O. du min vän som står i blommans fägring
liksom en ros som nyss utsprungen är,
tag mot en råd som sändes av en yngling
vars namn för dig ej något värde bär.

Vers 2.

Vad är mitt brott vad har jag mot dig brutet
som nu så hårt skall straffas utav dig,
I gravens ro jag önskar vara stuten
ty endast där finns ro och tröst för mig.

Vers. 3.

Jag ville glömma dig om möjligt vore
men ack det står ju inte i min makt,
ty om jag han till världens ände fore
så är du för mig dår du dyra skatt.

Vers. 4.

Men ett jag säger dig var from och trogen
ty det är nog att mig du narrat har,
Den dag skall komma du ock kan bli mogen
och stå med sorg och skam i livet kvar.

Vers. 5.

O Blir du förförd av denna usla åra
blir du förförd av detta tomma guld,
Det hjälper ej jag vill dig detta tåra

du ej därmed betala kan din skuld.

Wers. 6.

Men det är fåtingt till att kunna hoppas
beveka dig som är så hård och kall
Och när som tidens blomster börja knoppas
du fälla skall en tår uppå min bård.

Wers. 7.

När så en gång du malkas till min gömma
och frågar saktа vem som ligger där,
Jo det är den som aldrig kunnat glömma
som uti döden hade dig så kär.

Wers 8

Wist är du hård men då skall hjärtat brista
och tårar trilla skall uppå min grav;
Farväl min forna vän det är det sista
det sista ord ifrån din trogna slav.

Skidinge d. 24/7
Nils Möller

Kärleksvisa

Wers. 1.

Varför svek du vane din
som din älskling var en gång,
Som du tryckte till din barm
som du kyste huld och varm.
O, hur kan du göra så
O, hur kan ditt hjärta slå
för mer än en av samma slag
nej, det kan jag ej förstå.

Minns du lunden där vi satt
röda om kinden mången natt.
många kyssar du mig lagt på
nu har du istället bäddat min grav

Wers. 2.

När mitt öga sluter sej
och du aldrig mer ser mig.
Och min kind är vit som snö
och jag ligger kall och dö
Uppfyll min önskan så

böj dig ned och kyss mig då.
O, jag minns ännu din blick
när du ifrån mig gick.

Varför svik du din unga vän
som du ej mer får igen.
Alla löften du mig gav
nu har du rest bäddat mingrav.

Skrdinge d. 26/7 1915

Nils Möller

Kärleksvisa

No. 7.

Vers. 1.

I skymningens ensliga stunder
jag drömt mången tjusande dröm.
Att då ibland ensliga runder
jag vandrat med vänen så öm
En vän som i tysthet jag vågar
att älska och kalla för min.
En vän som i minnet mig plågar
men ändå så tjusar mitt sinn.

Vers. 2.

O, varför skulle jag drömma
drömma en evighet så,
O varför så kan jag ej glömma
den vän som jag aldrig kan få.
En vän som i tysthet jag vågar
att älska och kalla för min
En vän som i minnet mig plågar
men ändå så tjusar mitt sinn.

Vers. 3.

O, älskade låt mig få trycka
din hand till ett sista farvät.
Må kärleken ej grubbla din lycka
jag ons kar av hela min själ.
Att den du får till make ~~dig~~
dig älska må som jag kära vän
Då vill jag att glädje försaka
farvät, vi ej råkas igen.

Skrdinge d. 27/7 1915 N. Möller

Kostervalsen. N:o 5.

Kom i kostervals
slå din runda arm om min hals
jag dig föra får
hopsa vad det yrtar och går
Kostervalsen går
lek och smeker bland buskar och snår
~~Jag~~

Jag är din
och du är min
allra käraste min
Dejdeliga mö
på kosterö
Du min lilla rara påskemå
Maja lilla haj
Maja lilla saj
säg vill du gifta dej.

Vers 2.

Kom i kosterbåt
nu i natten pojkas vi åt
Ut på havet gå

där dynungarna leker så blå
Ut på hav så vitt
där marelden den lyser som eld

Jag är din ~~och~~
och du är min
allra käraste min.
Dejdeliga mö
på kosterö
Du min lilla rara påskemå
Maja lilla haj
Maja lilla saj
säj vill du gifta dej.

Vers 3.

Kom i brudstad kom
nu innan året kunnet slå om
Maja jag är din
och du är min
allra käraste min
Maja då blir jag
då blir jag så gudsjungande glad
Jag är din

och du är min
allra käraste min
Dejdeliga mö
på kostero
Du min lilla vackra fästemö
Maja lilla haj
Maja lilla saj
Säj vill du gifta dej.

Kvidinge d. 27/7 1913
Nils Möller

Sjömansvisa. N:o 6.

Wers. 1.

Såg minnes du den allra första gång,
Såg minnes du den allra första gång,
På pansarbåten vid dragspelslåten,
Då du mej muntrade med lek och sång

Wer. 2.

Den Assian jag ej förglömma skall.
Och Assian jag ej förglömma kan
Då du mej kysste den trettonde te.
Ombord på pansarbåten Assian.

Wers. 3.

Sen reste du långt från din lilla vän,
Sen reste du långt från din lilla vän.
Men först med smärta tryckt till ditt hjärta
Jag dej bevis gav uppå kajen

Wers. 4.

Sen dröjde det i trenne långa år,
Sen dröjde det i trenne långa år.
Att du kom åter men jag ej gråter,
Ty i din famn jag åter vila får,

Wers. 5.

Om fyra veckor skall vårt bröllop stå,
Om fyra veckor skall vårt bröllop stå,
Med varma kyssar du då mig vyssar.
I sömn på armen din, är det ej så.

Kvidinge d 18/8 13
Nils Möller

Nr 7. Tivoli-Walsen.

Vers 1.

Första gång jag såg Sofi
på en fest i Tivoli
jag förälskade mig strasc
och mitt hjärta smalt som vase.
Hela kvällen vi festade
åto en speldid supé
som var lådde fin och dyr
fuktad med champagevin.
Sedan vi två
lyckliga gå
och dansgalatset nå,
träda en dans
den går med glans
utan malör med gott humör.

Vers 2.

Sedan titt Sofi jag såg.
ty till henne stod min håg.
Vi gick ofta ut på fest.
ty med det vi tripdes bäst
Om när månadslönen smalt
hela dagen tätt jag svalt,
men på kvällen festade
vid en dyr och fin supé.
Sedan vi två
lyckliga gå
och dansgalatset nå,
träda en dans,
den går med glans
utan malör med gott humör.

Vers 3.

Ack, musik och luftig sång
var min glädje mången gång,
men nu har det galet gått,
jag därav formyckets fått.
Nu vid vaggan kvällen lång
sjunger jag min aftonsång.
men Sofi med sin musin
festar på champagnevin.
Sedan de två
lyckliga gå –

och dansgalatset nå,
tråda en dans,
den går med glans
utan malör med gott humör,

Skidinge d 18/8 15
Nils Möller.

Sv. 8.

Bevärmgsvisa för 1915.

Vers. 1.

Hej sjung hopp fallera, framåt marsch nu hurra
Ska för kungen i taljan ett tag vi ta
Vi ska lära marschera och skjuta och slåss
Fast det är bara skoj, det förstås.

"Refräng"

Vi för kung och för land
Ska med vapen i hand
Gla som vargar, om an det är tröttsamt ibland
Det får ej vara fjäsk
Om den tanken blir bäst
På det dagliga "ärter och fläsk."

Vers. 2.

Hej sjung hopp fallera, det blir roligt, hurra!
Höra på när befalet de svära så bra.
Dra åt helsike osce, din drummelbulvan,
Stena, kan du ej höra din pan!
Vi för kung och för land
Ska med vapen i hand
Gla som vargar, om an det är tröttsamt ibland.
Det får ej vara fjäsk
Om den tanken är bäst
På vårt dagliga "ärter och fläsk."

Vers. 3.

Hej, sjung hopp fallera, framåt marsch nu hurra
En liss tobak kan liva humöret – vasa?
Lilla lärkan i fickan vi bära också
Därför illa vi sällan må.
Vi för kung och för land
Ska med vapen i hand
Gla som vargar, om an det är tröttsamt ibland,
Det får ej vara fjäsk
Den tanken är bäst

På det dagliga ärter och fläsk

Vers 4.

Hej sjung hoppa fallera, när revelgen – hurra!
Går ett skutt vi ur brutten så tusseligt ta.
Kopparslagare har var och en då ranske,
Men vad hjälper det – herre min jé!
Vi för kung och för land
Stå med vapen i hand
Glo som vargar, om än det är trottsamt ibland.
Det får ej vara fjäsk
Om den tanken blir bäst
På det dagliga ärter och fläsk."

Vers 5.

Hej sjung hoppa fallera. När det slut blir – hurra
Då varendaste eviga själ blir så gla!
Vi ha lärt oss marschera och skjuta och slåss,
Fast det är bara i koj det förstås.
Vi för kung och för land
Stå med vapen i hand
Glo som vargar, om än det är trottsamt ibland.
Det får ej vara fjäsk
Om den tanken blir bäst
På vårt dagliga ärter och fläsk."

Tvidinge d 19/8 15
Nils Möller

Nº 9 Styrmans-Valsen.

Vers 1.

Skönt är att gunga på blånande oceanen,
Känna sig fri som fågeln uti skyn,
Under oss lurar ju alltid den falska Ranen,
Men vad gör det, – snart är jag hemma igen i byn
Och –
Där är det tyst i skogen;
Där är musik på logen;
Dit gångar jag med min jänta i natt till dans
Och tjänan ifrån det höga,
Speglar i hennes öga,
Var som mot mig hon kärligt lyfter dess
Silkesfrans

Wers. 2.

Kom nu min fjänta så skrufar vi styrmansvals.
Jag med min arm slår en krok om ditt veka liv
Smekande lindar du armarna mig om halsen
Intet oss sen kan skilja åt. Ej min liv och kniv.

Refräng.

Wers. 3.

På skall du vila så dådeligt vid mitt hjärta
Vila där både i lust, även som i nöd.
Vara min livboj i glädje som uti smärta.
Jag är din klyvarbom allt intill min blekad.

Refräng

Wers. 4.

Längst sedan skutan förvisso lyftat ankar.
Ofta jungar lätt upp på böljornas blåa bro.
Tänker jag då upp på däcket i dystra tankar
Ty på en flickas ögon kan man ju aldrig tro.

Ack —

Nu är det tyst i skogen;
Nu är det musik på logen;
Det går en annan med fjanten i natt till dans.
Och stjärnan ifrån det höga,
Speglar i hennes öga,
Vår som mot honam blygt hon lyfter dess silkesfrans.

Tvidinged. 19/8 16

W. Möller

Nr 10 Landtmannsellen.

Wers 1

Jag var en fattig landtmannsell
Uti ett grefligt hus,
Från morgon sydde jag till kväll,
Samt bakt, stöpte ljus.
Av hennes nåd jag bannor fick.
Av fröken mången smädlig blick
Och unge greven all dar
"Sad att jag dum och vajig var."

Wers. 2.

Men en kvarts kott i kast jag fick.
Wan några tunnor gold.
Alting fick nu förändrätt skick.

Grevinan blev så huld,
Hon bannar mig ej mera nu
Och fröken laspar: kära du,
Och unga greven svär att jag
Har tusen dygder och behag.

Wers. 3.

Står förr på någon bal jag gick
Jag själv tog kappan på,
Helt obemärkt jag vandra fick.
Ty jag var fattig då
Nu, när jag lämnar någon bal,
En herre bugar med min sjal.
En annan med min kappa står
Och bjuder armen när jag går.

Tvidinge d 19/6 15
Wilh Wollen

Nr. 11. Bohuslän-Visa.

Wers. 1.

I Bohus läns skärgård bland klippor så grå
Där ser man en grav med ett ankare på.
Den saknar all klädsel av kransar och band
Dess prydnad består utaf havskum och sand.

Wers. 2.

Men sagan om den som i graven är gömd,
Uf piskarbefolkningen icke är glömd
Om tiden icke mitt minne förstört
Jag vill den berätta, som jag den har hört.

Wers. 3.

Bland åldriga granar, som väcka på strand
Där sag men en piskarflicka ibland.
Hon satt så ensam med handen mot kind
Och lyssnade tankfullt till susande vind.

Wers. 4.

Hon smekade ofta: hur smärtsamt det är
Att så vara skiljd från den man man har kär
O, svara mig bölja, från blånande hav
War finnes min älskling, sag är han i graf.

Wers. 5.

Sag, har han mig glömt och sig tagit en ann
Min Gud! Denna tanke kan ej vara sann!

Han svar ju mig troket förrän han drog bort
Han lovade komma tillbaks inom kort.

Wers. 6.

Han sade ju, när han tog mig i sin famn:
Jag skriver så snart jag kommer i hamn
Men aldrig en rad jag ifrån honom fått
Fast ren tvanne år sen den dagen förgått

Wers. 7.

Med sorg i mitt hjärta här ensam jag går,
Mitt sällskap är vågen, som skummande står.
I susande granar, i mörkgrå skär
I aren de ända som hålla mig kär.

Wers. 8.

Så löser hon sakta sitt böljande hår
Och sedan hon neder till strandbrädden går.
Där viskar hon åter sin älskade namn
Och sjunker så stilla i vågornas famn,
~~En kort tid därefter~~ Wers. 9.
En kort tid därefter, sen flickan försvann
Man liket av henne i vågorna fann
Den fick hon sin grav invid granarnas rot.
Där vilar hon tungt ifrån stormarnas hot.

Wers. 10.

En sjöman, som kom ifrån brusande hav
Lät resa ett ankare på hennes grav.
På detta han ~~ristade~~ högg in dessa ord:
Här vilar den flickan jag älskat på jord.

Wers. 11.

Men Kattigats böljor de skumma och stå
Mot foten av graven från år och till år.
Men sagan om den som i graven är gömd.
Uti fiskarbefolkningen icke är glömd.

Kvidinge d 19/8 1914
Wilh Mäller

Folkvisa. N:o 12

Wers. 1

Fjerran han dröjer från grönskande dalar
Borta i konungens gyllene salar:
Fogel du lilla! Fjärlevän lilla!
Kommer du ej snart?

Vers. 2.

Säkert här finnes de fagraste tärnor,
Glömmer du mig för de strålande stjärnor?
Fogel, du lilla! Hjärtevän lilla!
Kommer du ej snart?

Vers. 3.

Foglarna drilla med lyftelig tunga,
Ljuvare hör jag min alskade sjunga.
Fogel, du lilla! Hjärtevän lilla!
Kommer du ej snart?

Vers 4.

Fröjdfulla dag skall jag länge dig bida,
Då jag får gå vid den alskades sida?
Fogel, du lilla! Hjärtevän lilla!
Kommer du ej snart?

Vers. 5.

Kom, kom tillbaka till grönskande dalar,
Annars förgås jag av tårande kvalen!
Fogel, du lilla! Hjärtevän lilla!
Kommer du ej snart?

Skövdinge d 19/8 1914
Nils Mårtensson

Nr 13

Snart är våren här.

Vers 1.

Kärleken är underbar,
kommer ofta snabb och snar,
håller under "ve" och "väl"
vågen ungersven i schack.

Ver. 2.

Har ett rendez-vous han fått
svärfar sig inskrinner brått,
flickan strase till hjorn tar
och med pappa hem han far.

Vers. 3.

Sen var dag han höra får
Flicka jag ej alls förstår
vad du ser hos denne karl
är du tokig stackars barn.

Vers 4.

Skulle jag till svärmor ta
en sån fattiglapp vasa?
Han förtörs av längtan svår,
Där han under fönstret går.

Wers 5.

Till tröst för hjärtats sår
en billet-douce han får
Ack, vad skriver min älskade?

Wers 6.

Snart är våren här
till vårt möte,
blommors mängd kan bär
i sitt skrud
Allt i fagers skrud står klätt.
då blir livet åter lätt

Wers 7

Svärfar ångrar sitt beslut
och de fick varann till slut
Men vår unge man var dum,
hade ej av karlek kum.

Wers 8.

Kyssas kunde han rakt ej,
aldrig han fått lära sej.
Men det kanske bättre går,
om jag litet övning får.

Wers 9.

Ser det illa är bevänt,
du har intet temprament.
Slut mig hårt uti din famn,
viska sedan omt mitt namn.

Wers 10.

Ack det runt i huvet går,
Känn blott hur mitt hjärta slår
Och så brunhett stå är mitt blod,
och ändå jag saknar mod.

Wers 11.

Ack, vilket bryderi,
när skall det bättre bli?
Kära du, tålamod bara.

Wers 12.

Så till slut det bröllop blev,
gret uti brudstol klev,
Sen de båda flytta in
i ett litet rart krypin.

Wers 13.

Han en massa planer har,

Vi till Monto-vägen tar,
sen i vinter far vi bort,"
för att idka vintersport.

Vers. 12.

"Men om inte tid vi få,
tänk om storken hälsar ja.
Då få vi nog hemma bli,
oro, möda, bryderi."

Vers. 13.

Första året snart förgår,
men av babyn intet syns.
Han blir ledsen stackars kar:
"Skall jag nagonsin bli far"

Vers. 16.

Men så en dag till tröst,
hon viskar vid hans tröst:
Du har då så fastigt brottom.

I Kvidinge d. 21/8 15

Nils Möller.

Nº 14. Skarlekssvsa.

Vers. 1.

Jag åskade en gång en vacker flicka,
och hennes ögon de va himmelsblå.
Med dem hon kunde så förföriskt blicka,
Att jag blev skär kan var om en första.

Vers. 2.

Hon hade friare jå allt så många,
Men så beständigt "kom igen mårn"
Så kommo de och fingo nasor långa,
Men nya fastnade i hennes garn.

Ver. 3.

Och jag mitt på jag bet ju och på kroken
Och färdig var jag kyssa hennes tår
Men kärtlöst sa hon: "Tok den stackars stoken
får vänta allra minst i tjugo år"

Vers. 4.

Då spotta jag förtvivlat uti näven
Och så ja: "jag skall ta dig på orden,"
Då blir du kanske inte så oåven
Att till musällerska för livet ha.

Wers 5.

Och tjugo år de gingo mart sin kosa,
Jag långtade den tjuva flickan på.
Vid hennes dör jag började och nosa,
Och så till sist jag dristigt knacka på.

Wers. 6.

Hon öppnade, mitt mod det började vässa
Och jag om hjärtat blev så het, så het,
Men tvi för tin, en gammal tandlös kösa
Hon blivit nu och därför strasc jag smet.

Kristinas d 21/8 1913
W Moller

"

Nº. 13. "

Kerstin.

Wers. 1.

Nog för att du har fått diamanter liksom broscher,
Nog för att du har vilas som brud i min famn,
Men nu haver jag fått nog utav falsk kherorafskhap
Hör skall du se en pojk' tomtar skutar av hamn.

Böljan famnen upplåter
Den du begråter
Kommer ej åter!
Under sydhimlens stjärnor
Singapors tärnor
Kika hans namn!

Wers. 2.

Nu får du sitta hemma och ångra dig, min ducka
Flickor det finns det fullt av i Hamburg och Hu
Den ögon de ska som eldkol och lappar de locka —
En av dem gick i kostas i sjön för min skull!
Unga heta negresser,
Gula prinsessor,
Franska comtesser, —
Armar mjuka som vinden,
Kjolar av siden,
Armband av guld.

Wers. 3.

Men när man sett sig mätt uppå Rio de Janer
Kramat dess svarta jäntor och druckit dess vin,
Då längtar man allt tillbaka till kära gamla
Sverige

Vis ommardans på logen och flickan så fin,—
Ty din fattigdom förlåter
Den du begråter,
Snart är han åter,—
Flickan full av schalonger,
Dyra prisonger
Till sin Kristin.

Kvidinge d. 22/8 13
W. Möller

Renvinets lof. W:o 16

Vers 1.

Sätt nu fram i källarsalen
Den dunkelgröna färg
Rikligt bräddade pokalen
Fylld av ädla druvors marg.
Hellre blott Renvin vill jag dricka

Nöjd och glad i samma stund.
Då mot mig dess pärlor blicka
Från pokalens vida rund.

Vers 2.

Under Spaniens sol kanhända
Färgas druvan mera röd
Låt champanens eldflod tända
I ditt bröst passionens glöd,
Men det Renska vin ej rusar,
Sans och måtta bo däri
Och vårt hjärta milt det tjusar
Lik en älskad melodi.

Vers 3.

I min ungdoms fröjd och gamman
Som i mannaåren än.
Detta vinet bland mig samman
Med så mången trogen vän.
Därför när mig döden valkas
Förr min kropp blir lagd i sten
Än en droppe låt mig svalkas
Av det ädla Renska vin.

Kvidinge d. 22/8 1913 Wilh Möller

N:r 17. Blir min så är världen min!

Vers. 1.

Jag vandrar som i drömmar här,
Mot paradiset styr jag nu.
Där väntar mig en ängel vän,
Den ängeln, älskade är du!
Dallra silvermåne stilla.
Sjung du trast och drilla,
Susa gärna vind, som låter
Lätta vågor fly med strömmen!
Ack, ty först i drömmen
Dig, min älskling, ser jag åter,
Ack, stråla, du min sol och brinn!
Skänk lindring åt mitt kvalda sinn,
Jag trängtar till min kärlek
Bliv min! Så är världen min!
Bliv min! Så är världen min!

Vers. 2.

Fast tanken över molnen styr,
Där nattens stjärnor tindra matt.
Blott dig jag ser, vart ann jag flyr
Jag tänker på dig dag och natt!
Bort till dig på kärlekssvingar
Hänryckt jag mig svingar!
Allting genom dig blev givet,
Ty min tillhet är du vorden,
Du mitt allt på jorden,
Du är lyckan, du är livet!
Ack, stråla du, min sol, och brinn!
Skänk lindring åt mitt kvalda sinn,
Jag trängtar till din kärlek!
Bliv min! Så är världen min!
Bliv min! Så är världen min!

I Kvidinge d 22/6 1915
W. Möller

N:r 18. På Balen.

Vers. 1.

Den långa vinterkvällen den tycker jag är lång,
Därför mig lyster sjunga en liten änkel sång,

Ty, som jag är en främling och känd av ingen man
Kan ingen mig förena, att tjänga vad jag kan.

Vers 2

Det var en lördagsafton jag bjuden blev på bal
Av byggdens glada ungdom uti en rymlig sal,
Och flickor kom till balen ifrån båd berg och dal,
Och glädjen stod i taket uti vår dansesal.

Vers 3.

Där dansade små tärnor och gamla gummor till,
Och bönder stod i rader, ja tro mig om ni vill,
Det var väl själva katten, var allo kom ifrån
De strömade som vatten från andra sidan om

Vers 4.

Ja, nu är tiden inne för flickorna minsann,
Om de ha hag och sinne, att skaffa sig en man,
Hur länge de ha stravat, att välja sig en vän,
så äntligt uti afton de hava träffat den.—

Vers 5.

Men tör du lilla tärna, så väg vill du sätta bo
En ring du får så gärna, blott jag på dig kan tro,
Ren kärlek skall du finna, du lilla ädla mö,
För dig så vill jag leva, för dig så vill jag dö.—

Vers 6.

Och nästa lördagskvällen då blev det redan känt,
Då flickan öppnar dörren som pappa hade stängt
Hon blev så glad i hågen, och slöt mig i sin famn
Och invid fönsterbågen hon viskade mitt namn.

Vers 7.

Ett år har gått till ända i åttenspapets namn,
En liten pysvi hava, den trycktes till vår famn,
En björk står invid grinden med våra namn uppå,
I löven spelar vinden när kvällen skymmer på.

Kvidinge 23/8 1915
Nils Möller

Nr 19 Fabriksarbetarens "flamma"

Vers 1.

Jag minns trakten vid Bråvikens tjusande strand,
Med dess villor och skär i var vik

Jag hör båtarnes rassel från land och till land,
Och i luften hörs måsarnes skrik.

Vers 2.

Jag är född i en hydda, vid Hults bruk förstås,
Men i Norrköping har jag mitt hem,
På fabrik jag nu knogar, rätt hårt, ja gunås,
Men jag älskar och tillber en vän.

Vers 3.

Karolina så heter min blåögda mö,
Hon är skön liksom sommarens ros.
Jag för henne vill leva, för henne vill jag dö,
Ja till livet har flyktat sin kos.

Vers 4.

På fabriken jag knogar från morgon till kväll,
Men min lön den är ringa ändå,
Men ändå är jag både lycklig och säll,
Men mitt knog du ej avundas må.

Vers 5.

Det är lördag och ångpipan tjuder: "gå hem",
Och jag ilar med vingande fjät;
Så jag klär mig och styrdar du vet nog till vem,
I Karolina jag vänta ej lät.

Vers 6.

Och till Bråvikens stränder vi resa ibland,
Då är fästligt för oss, båda två,
Där sitta förtroligt med hand uti hand
Tills att skymningen faller uppå.

Vers 7.

Men nu mister den härliga solen sin glans,
Månen myser så glatt från det blå,
Och de skönaste elvor nu börja sin dans,
Se hur strax hon smyger på tå.

Vers 8.

Och hon rodnar stackt, då en kyss jag begär,
Men hon nekar sin fästman dock ej,
Ty vi hålla varandra så innerligt kär,
Skall väl kärleken vakla? O. nej.

Kvidinge d 23/8 1915
Nils Möller

Nr 20 Wisan om Anders och Lena.

Wers 1.

I många herrans år jag till Lena friat har,
Wi tänkte oss båda förena.
Hade ho fått mej, ho fått en stilig kar,
Fast jag var något styver i bena,
Men att hon inte fick mej va ju hela felet,
Ty skam va me uti spelet.

Wers 2.

Sen börja högfärdsanden i skallen på na gro,
Ho skulle te stan å bli fröken,
Så to hon adjö atav mej och kalf och ko,
Och jag följde me na te kroken,
Mig evigt ho lofte att vara huld och trogen
Jo hon svor så det ven uti skogen.

Wers 3.

Sen såg jag inte téna på åtta månar när,
Då böja jag efter na längta,
Så en vacker dag tog jag på mej granna klär,
Och skona jag fått av mor Bengta,
Sen tog jag Gud i hågen, de va ju alltid något,
Så for jag till Stockholm med tåget.

Wers 4.

Så gick jag där och glodde å inte hitta rätt,
Då böja jag efter na längta,
Och när jag träffa Lena ho va så fin och nätt,
Ho tjänte hos en som hette Skröder,
Men va ho tyckte om mej va inte gott o veta
Ja tyckte hon rynkte på nåsan.

Wers 5.

Så talte jag till henne hur hemma de stod,
Att sona fått fyra små grisar,
Men Lena hon fnina och sej på stola vre,
Hon talte om granna gardister,
De kom en stöken te na pantänka, de va vajer
Togo skufte mig bums in i skåpet

Wers 6.

Där fick jag vackert sitta i fyra timmar när,
Och hungrig jag blev så det kändes,
Te när jag då kom ut, va maten redan slut,
Då ta mej påken jag kändes.
Då sa te Lena: jag fick mitt hjärta bristen,

Men fy skam såna fräcka gardister.

Vers 7.

Men Lena ska jag älska om jag blir nittio år,
Om rätt så i graven jag låge,
För inte kan jag säja att ho va stygg ändå,
För hon följde må mej te tåget.
Och aldrig skall jag glomma de ljuviga stunderna,
Då ho kysste mej mitt på centralen.

Stockholm d 23/8 1915
K Möller

Nr 21 Hör jag forsens vilda fall.

Vers 1.

Hör jag forsens vilda fall,
gjuta sina toners svall.
Hör jag vindens sus i skogen
tänker jag i hjärtat bo
toner och av kraft och tro;

till dem vill jag lyssna trogen.

Vers 2.

Hör jag fogeln uti lund
om en stilla aftonstund
glad sin levnads visa sjunga,
tänker jag: o, varma själ,
glädd dig över livets väl.
Ej dess sorger äro tunga

Vers 3.

Ser jag blomman om en vår.
skölja dåv en silverstår,
blicka mot de ljusa landen,
tänker jag: hav trogen vård,
blomma i Guds rosengård,
om den dagg, som svalkar anden.

Vers 4.

Hör jag fjärdens böljor blå
suckande mot stranden stå,
trots att ouppkörligt ida,
hjerta, tänker jag, en gång
trösttnar du vid livets tvång,

står så sakta, längtan, vilar.

Vers 5.

Ser jag i den ljusa sal,
blickande mot jordens dal,
skönt de gyllne stjernor brinna,
tänker jag mitt hjerta är
och en dunkel stjerna här,
som i ljus skall snart försvinna.

Rödinge d. 23/6 15.
W Möller

Nr 22 Bröllops-valsen.

Vers 1.

Bröllopet står med stass och ståt,
hej, här är dans och lustig låt.
Bröllopsvalsen går ma plång.
brudparet tar en svång.

Spelemän spelar på fiol,
bruna ho skiner som en sol,
brudegummen stark som tå
brukrona dansar å.

Vers 2.

Bom, trallalla i bröllopskvälle
rongar där ute small på small
Fram må bruna, ropas ut
högt invid stugknut.
Brudparet går från bröllopsdans,
bruna står i all sin glans.
Sevenna! Hjipp! Hurra!
Hjipp, Hjipp! Hurra! Hurra!

Vers 3.

Hej. här är gille, se, va mat,
skinker och stek på stora fat,
krosamos och brynost fin,
konjak och brännvin.
Svärpar han är så full och go.
när uppå bröllop gått må bro,
dubbelhopp var häring har,

gubbarna tar en klar.

Vers 4.

Brudtärnan är så hjärtans glad,
fröjdas uppå sin bröllopsdag.
Se, hon står i bröllopsljus
deylig i brudedus.
Skåla för brud i brudedus,
ta dej ett yrligt bröllopsrus.
Gubbar går i dus och dus,
skålar och bjur på tnus.

Vers 5.

Brynost i stora bonkar står,
brännvin i stora donkar står
stora klonkar opp vi står
i våran kappetår.
Spelemän spelar kirumlij,
sno dij, min vän, i vals må mij
Kära mor vi gnor och gnor,
hejsan, i stova stor.

Vers 6.

Tjo, va dä vefstar, valsen går,
högt uti taket gladjan står.
Brudepar från fläng och svång
går uti bruasång.
Senn tar var pelt sett lella slång,
bäddar på löftet systonsång
Ljuftigt är att somna hos
sin lilla röda ros.

Refrang

Min hjärtas fröjd.
må dej så nöjd
ja dansen trär,
och valsen går,
en vals må fläng,
och sving och svang
senn bäddar vi systonsång.

Tvidinge d 2/9 1915
Nils Möller

Fröken Agnes. Nr 23

Vers 1.

Fröken Agnes uti dystra drömmar går.
Uti nattens tystnad ingen ro hon får.
Fastän runnet pint och hon i siden klädd,
Hennes sorg den flyr uppå spetsprydd bädd.

Vers 2.

Uti nobla kretsar uppå bal och fest,
Stackar Agnes måste vara med som gäst.
Hon spelar, dansar, fastän ingen ser,
Att hjärtat lider när som munnen ler.

Vers 3.

Hon suckar ämt, en tår på kinden rann,
Warför blev jag icke fattig född som han,
Att vara glad och fattig, vilken härlig lott,
Mot att ~~vara~~ rik och prydlös bo i gyllne slott.

Vers 4.

O, grymma öde, varför blev jag född,
I kvalfull längtan blev min tid förödd,
O, varför blev jag till dessa salar förd,
som endast vittna om pläd och bord

Vers 5.

Torparsonen Gustav jag ej glömma kan.
Sex år har flyktat sedan han försvann,
Ej ett ord till avsked, ej en enda rad
Kanske han vilar i den kalla grav.

Vers 6.

Eller har han stupat i en grav så trist,
Emot nöd och armod, o vem vet, vem vet,
Eller har han glömt den lilla flicka, som
Till hemligt möte med honom ofta kom.

Vers 7.

Så hon satt i kvällens tysta aftonstund,
När som hennes fader kom på hennes rum,
Ack, kära Agnes, nu din fader glad,
Om några veckor dig i bruddräkt klädd.

Vers 8.

Greve Reinhold var här en dag på strand,
Han anhöll då om din våna hand,
Han är rik och mäktig, bildad och förnäm,
Och han bliver dig en vardig man.

Vers 9.

Hon simmar först, men fattar sedan mod,
Förviss är ni för mig en fader gtod;
Men förlåt, att jag mig nu ej gifta vill
Och aldrig höra greve Reinhold till.

Wers. 10.

Bortskända barn! utropar fadren vred,
Skall du ej som andra följa tidens sed,
Det är för snart din frökentid tar slut,
Och är det din plikt att lyda förutan prut

Wers. 11.

Greve Reinhold ej mitt hjärta vinna kan,
För peningar säljer jag ej min hand,
Ty genom guldet ej lyckan vanns
Och smärtan gömmes under klädd och glans,

Wers. 12.

Det är min plikt att lyda känslans röst
En annan vän jag har uti mitt bröst.
Befall mig, - gärna jag i döden går
För den jag alskat sen min barndomsvår,

Wers. 13.

Så satt hon uti kvällens ensamhet,
Den strid hon stred, hon endast själv det vet,
Men innan fågeln bådar morgonstund,
Hon klädd och färdig står i fadrens rum,

Wers. 14.

Hon stammade: min fader, ack, förlåt,
Att jag ej binda kan min själ, förlåt,
Förlåt den sorg som jag nu vållar er,
Förlåt, vi skola icke träffas mer,

Wers. 15.

Jag reser långt bort till fjärran land,
Där ett vänligt öde nog om mig tar hand.
Jag reser dit vännen rest förut,
Kanhända där min frökentid tar slut.

Wers. 16.

Farväl mitt hem, min kära stolta borg,
Wars murar endast gömma kval och sorg.
Farväl i salar och du gamla lind,
Jag hälsning sänder er med himlens vind,

Wers. 17.

Fröken Agnes kastar sig i vattnet frisk och sund,
Hyppå Gustav tänkte hon i sista stund,

Hennes själ har flyktat till himlen opp.
Och ur vattnet dragas hennes döda kropp.

I Kvidinge d 4/9 1914
Wils Möller

Katarina. Wo 24

Wers. 1.

På sätt och vis jag håller av Katarina,
Hon är min tröst vid maten, midda, kväll.
Med stora träsko går jag av och in o.
För det hon är så ryckigt rar och snäll.
Men blir hon arrig så min liv,
Hon bits och rifs och ta te kniv.
Men när hon så får rasat riktigt ut,
Så vill hon kyssas nästan var minut.

Wers. 2.

Hon är så blank som om hon vore polerad
Och fed och rund de kan ni tro.
Hon aldrig vatt de minsta grår generad,
Och dar hon kommer blir hon nock må tro
Hon tarvar mad som smagar bra,
Och bytter om varenda dag.
När jag den ena middan välling får
Så grod på bordet dagen efter står.

Wers. 3.

Jag för det mästa kaffe får på sängen
Och allt som tättast byder hon på gok.
Och är hon kommen riktigt då i svängen
Så får jag sen till frukost sill och lok.
Men är hon dresig, så adjö.
Då får jag eda bara bro.
Ja, engång gjorde hon riktigt bra:
Hon gick och pyste i en fjorton dar.

Wers. 4.

Men sen så gifte jag mig med Katarina
Och nu vi är ett lyckligt äkta par
Hon narrar mig var enda da ti grina
När som hon säger: opp nu lille far

Ja ni kan tro vi ha de bra:
Vi danta polka varje dag.
Ja, de är roligt och ba gifter man
Om ännu man träts med Kåringen ibland.

Skedinge d. 7/9 15

Nils Möller

Min vän Svensson och jag. W:o 2 5

Wers 1.

Två goda, verkligt oskiljaktigt goda vänner
Är vannen Svensson och jag
Vi trofast hålla hop ~~som~~ i lust och nöd som vänner
Vi: två herr Svensson och jag
Oss ser man på teatern och på promenaden
Vi är tillsammans natt och dag.

Ja kost och gott, var något nöjefinns i staden
Där är herr Svensson och jag.

Wers 2.

En gång gjorde vi bekantskap med en flicka
Min van herr Svensson och jag.
Och bas tigare kände vi vårt hjärta pulsa.
Min van herr Svensson och jag
I Chamber Separé tukullikt vi supera
Med henne i förtroligt lag
På ena knät satt Svensson som sig ej genera
Och på det andra satt jag

Wers 3.

Vi glönde saken medan månaderna gingo.
Min van herr Svensson och jag
När plötsligen kantanka var sitt brev vi fingo
Min van herr Svensson och jag
Man domstolen situationen rätt fatala
Beskref i dystra ordalag
Att snart månadligt vi fick lov tillatt betala
Antingen Svensson eller jag

Wers 4.

Så fingo vi till sist en stämning inför rätten
Min vän herr Svensson och jag
Där stodo vi och torkade från pannan svetten
Min vän herr Svensson och jag.
Tyflickan fått ett tvillingpar just häromdagen
Helt lika oss i anletsdrag,
Den ena tvillingen var Svensson uppi dagen
Och lik den andra var jag.

Vers. 3.

Och rättens ledamöter börja fnissa
Men inte Svensson och jag
Vem som var barnens pappa var ej så vårt attgin
Det var Svensson och jag
På Svensson skyllde jag och han på mig, herr Svens
Men rätten dömde efter lag:
För ena tvillingen betalar nu herr Svensson
Och för den andra gör jag.

Skellinge d. 6/9 15

Nils Möller

Nr 26 — Mordramat i Sveg.

Vers 1.

Så sköna sig solen sänkte, utöver hav och land
Kring Härjeådalens bygder med Ljusnans silverband.
Invid dess gröna stränder en bonde bodde där,
Som har sin maka mördat, för sig och barnen kär

Vers. 2

I Sveg det dramat pågick som jag omtala får.
Uti nittonhundra tretton, det var en tårlig vår,
Han hette Jonas Svensson och född i byn han var
Hans hustru hett Maria, från Oversberg hon var

Vers. 3

De hade levat samman i många långa år,
I bland så var det fridfullt i bland var tårjan svår
Ett vackert hem de hade, fem barn med ljusgult hår
Det yngsta var sju månader, det älsta sexton år

Vers 4.

Men sällan frid det rådde emellan detta par
Han led av dryckenskapen och därtill svartsjuk var
När satan sin fula råda och fick i hjärtat bo.
Då flydde frid för båda, då glömdes hopp och tro

Vers. 5.

Hon gick så trygg till vila, hon visste ej utav.
Att snart hon skulle gömmas i en förtidig grav.
Två barn hos sig hon hade i sängen kärleks varm
Den yngsta ljuvligt vilar, invid sin moders barm.

Vers 6.

Ser alla andra sover, men mannen sömnen flyr
Han smyger sin i kamaren han tyst mot sängen styr
Så lyfter han en slägga, tre hårda slag han slår
Så blodet börjar forsa, och hustrun döden får.

Vers 7.

Nu börjar barnen gråta och ropa upp å mor,
Och in kom älsta dotten, sin syn hon knappast tror
Der ligger modern blodig emellan sina små
Och blodbestänkta barnen de voro båda två.

Vers. 8.

Men sedan mördaren hastar till bryggan nedanför,
Och sig i floden kastar men då han icke dör,
Då skyndar han till stallet sig tänkte hänga där,
Men och då snaran brister, han genast faller ner,

Vers. 9.

Då skyndar älsta dottern att ropa grannarne,
Hon ut på gården kommer och får sin fader se,
Hon ropar, "pappa! pappa! v. vad har du väl gjort,"
Sen ilar hon dit genast att söka hjälp helt fort.

Vers 10.

Med folk hon återkomma, förtvifflad gråtande,
Nu mördarn är försvunnen, man kan ej honam se.
Man skyndar in kamarn och där mandråpa fick,
Hur modern låg där blodig, med döden i sin blick.

Vers 11.

Man skyndar ner till bryggan, där flyter, mördarens kropp
Man genast honom tager och drar på stranden opp.
Nu uti gråt och jämmer var barnens glädje bytt.
All möda är förgäves, hans liv har även flytt.

Vers 12.

Och utan far och moder fem barn nu sorgsna stå,
En äldrig far och moder, och dela sorgen få,
Vad hjärtat mände bröda i äldrig moders bröst,
Då hon har mist sin glädje och all sin ålders tröst.

Vers 13.

Nu vill jag sluta sången om detta hemska dåd.

Det varning blir för mången, o, lyd mittenkla råd
Lev lycklig med din maka, som Gud har givit dig.
Då friden dig skall följa uppå din livnads stig.

Skoding d. 7/2 15
Nils Möller

Tejonbruden Nr 27

Vers 1.

I skimrande bruddräkt, så vit som ny snö,
Står djurtämjarens dotter, en blomstande mö.
Hon längas att räcka en främling sin hand,
I morgon går färden till främmande land.

Vers 2.

Se gästerna samlas, men tid är det ännu.
För Selma att träffa sin trofasta vän.
Och sorgsen hon gungar till tejonets bur
Att taga farväl av det alskade djur

Vers 3.

Hon sätter sig neder där hon varit van
Och lindar sin arm om dess böjande man
Och skogarnas konung sin vildhet har glömt
Men Selma hon suckar och viskar så ömt.

Vers 4.

Vi måste nu skiljas min bruddräkt du ser
Nu tack för din vänskap vi råkas ej mer
Jag tvingas att räcka en främling min hand
I morgon går färden till främmande land.

Vers 5.

Ack barndomens dagar jag minnes ännu.
Då än jag var liten och liten var du ~~de~~
De flytt och ej mera vid leksystrens fot.
Du får hennes smekningar taga emot.

Vers 6.

Du blickar så grymt du mig säkert förstår
Var lugn, kära du, men jag torkar en tår,
Var lugn, för min brudgum mig kallar igen
Farväl då för alltid min trofasta vän

Vers 7.

En kyss nu till avsked hon tejonet ger.
Men vid gallret bajonet bruden ser.

Med ens är dess saktmod och mildher förbi
Det reser sig häftigt i vilt raseri.

Vers. 8.

Den väldiga svansen nu viftande far,
Och Selma står dödsblek, men fattning hon har,
Att ropa och skrika var fåfängt beslut.
För dörren står lejonet hon kommer ej ut.

Vers. 9.

Kom hit med en bössa nu fränlingen skrek.
Ett skott skall snart ända den blodiga lek.
En dödstystnad herskar, gevaret han får,
Han laddar, men djuret dess mening förstår.

Vers. 10.

Förtviflat det rasar i fängelsets bur,
Vill Selma försvara, men vet icke hur,
En dödstystnad herskar, Barmhertige Gud,
I stycken slet lejonets fränlingens bud.

Vers. 11.

Och sedan det druckit det älskades blod,
Det lägger sig neder med nedslagit mod
Vid bleknande liket och väntar på tröst
Då sändes den kulan som krossar dess bröst.

Skidinge d 10/9 15
Kls Möller

Nr 28 Lygenaregossens klagan!

Vers. 1.

Långt i syd du skönа Spanien,
Spanien är mitt fosterland.
Der Cypressen och kastanien,
Winkar milt vid Ebrons strand,
Der varje syren vänligt luftar,
Sig i solens varma glöd,
Der den röda rosen doftar,
Som skönа flickans kind är röd.

Vers. 2.

Med min lyra får jag vandra,

I

Ensam på främmad stig,
Hatad, spottad av andra.
En droppe vatten nekas mig,
Ingen av min klagan rördes.
Ingen ser min stora nöd.
Bort från hus och gård jag kördes.
Strase så snart min stamma kjöd.

Vers 3.

Ingen för zigenardrängen
Har ett vänligt tröstens ord.
Han får vila sig på ängen.
Sova ibland ulvars kjörd.
Ingen kan förstå hans klagan
Och hans skona barndomssång
Kastar ekot tomt tillbaka,
Livets smärta bliver lång.

Vers 4.

När jag så för folket sjunger.
Tåren i mitt öga står
Men mitt hopp så fast jag klänger
Då till framtids bättre år.

Jag vill hem, vill hem till Spanien,
Här är kalt, här andas hat,
Jag vill vila vid kastanien,
Fattig men dock hjärteglad.

Vers 5.

Så gick ordet ifrån drängen.
I den mörka aftonstund.
Det var kallt på blomsterängen
Ogat slöt sig lätt i blund.
Han mot ett träd lätt huvud vilar,
Och drömmer blott om Spaniens eld,
Själen till Gud fadern ilar,
Spanien kom han aldrig till.

Skrädinge den 11/9 15

Nils Möller

Den stora lyckan. Wis 29

Vers. 1.

Det var grönskande vår, det var jublande fröjd,
På var kulla var kärlek och smek.
Uti skogarnes snår och syrenernas höjd
Överallt hördes fåglarnas lek.

Vers. 2.

En blomstrande lund, han till kärlekens ro.
Flög en kvast till sin maka så kär.
På en gungande grund byggde båda ett bo.
Och de sjöngo från morgon till kväll.

Vers. 3.

Under tusande blad deras lycka blev stor
Ty när sommarens sol brände varm.
Trastens maka hon föd, och jag lycklige mor
Se de små vid min fjädrande barm.

Vers. 4.

Deras lycka blev kort, man berövade dem.
Deras lycka de hjälplösa små
Och då flögo de bort från sitt skövlade hem
Och de sjöngo sin klagan som då

Vers. 5.

Uti vinterns vår, o vad grymhet kan bo,
Han var glad och hans kind var så röd,
Men han gav os ett sår, ty han störde vår ro,
Och för oss var han värre änn död.

Vers. 6.

När han själv väsen nytt skall han älska också
Bygga bo på en gungande grund,
Och med strålande hopp skall han fästa sig då
Vid var frukt av sitt kalla förbund.

Vers. 7.

Men hans fröjd blir ej lång när han vaknar en dag
Säger döden med isande röst.
Minns du störde en gång hemmets lycka och jag
Tar nu kort dina små från ditt bröst.

Svidinge den 4/9 05

Nils Möller

Wem är din vän? N:o 30

Vers. 1.

Wem är din vän? du tusen vänner finner,
Så länge du på lyckans höjder står.
Men var och en av dessa snart försvinner.
Så snart din lyckas sol tillbaka går.

Vers. 2.

Wem är din vän? känn'anda bekvämaren,
I från din barndoms lyckligare dar.
Ej, han har fått en högre plats vid staten
Han minnes knappast vem han fordomdags var

Vers. 3.

Wem är din vän? kännanda den som glaset
Dig skaffade uti ett munter lag?
Ej du tar fel, det var blott vid kalaset,
Han var din vän och bror en enda dag.

Vers 4.

Wem är din vän? ~~Vår sorgen lyckan skymmer~~ ~~Kännanda den som glaset~~
Och bleka nöden för din kydda står:
Wem söker upp dig delar ditt bekymmer
Wem är din vän som var din vän i går

Vers 5

Wem är din vän? — fly till din modens hjärta
Fast ofta glömd som känner dig igen.
I från den dag hon födde dig med smärta,
Hon är och blir din enda sanna vän

Nordjögge d 13/9/15

Nils Möller

Sjung vilar sjön. N:o 31

Vers. 1.

Sjön vilar sjön, kring berg och dalar,
Nu breder natten mulet sin arm.
Och fågelns röst ej mera talar,
Hon slumrar in vid skogens barm.

Vers 2.

Lugn vilar sjön den aftonvinden
Till ro sig lägger ned vid ön.
Och blomman blygt sitt huvud böjer.
Hon beder fromt sin aftonbön.

Vers 3.

Lugn vilar sjön, så fridsamt vinka,
De ljusa stjärnor från det blå.
Var stygt, var still, o, människohjärta,
Snart även du skall friden få.

Kvidinge d 17/9 15

Nils Möller

12 Kopp. "Tornering till häst"

Vers

Nu har det kommenderats
torneringen till häst,
gevären har glaserats,
på ascens lilla väg,
och när vi sen marscherat
då ska vi er servera
en liten bit om veckans tist
sen vi kom hit.

Vi först omkring vill tjo, hej,
att vi är glada tolvor och gråta ej,
ty frid och fröjd och flickorna
i Hälsingborg vi aga
ha vi det inte bra.

Vers 2

På måndan ska vi börja
som veckans plågodag,
då ha vi mycken smörja
av alleranda slag,
vi vändningarna göra

№ 32.

och kunna lätt förföra
befälet till att vackert le
då det går på se

Når söndagsbrallorna vi dagt
till vila uti boden med säker takt
vi börjo trampa tredens gruss
med sådan som ett mine
gå början den är ljus.

Vers 3

På lisdan skall vi strida
med blanker bajonett
och ej på munnen vrida
då stötar hagla tätt
vi måste tåligt kämpa
och sorgen sedan dämpa
med middans lilla vackra talg
uti vårt svalg.

Och signalering ska vi ha
och kunna signalera båd' ö och a
och klokan seso vi komm på
av fyrahundratrettio

vår fotbollsman you know!

Vers 4.

Sen kommer stora dagen
då lapparna ska inn
skanhända blir det krogen
skanhända lyckliq Jinn
På permsion gå tänka
och glädjen tåligt tänka
ska alla de, som ritat ha
~~uppå~~ uppå vägarna.

~~Vers 6.~~

Vid dörren får det ingen stå
och göra något hm. hm, sy kanske då
om vi därute skålar i vår prakt
det då skanhända
att vi få gå vakt.

Vers 5.

Sen ha vi årtedagen
med fläsk och pansarsylt
det skrivit står i lagen
att allting skall gå åt

på kaffet få vi vänta
tyden, som skall det kännas
det tycks som hon i sömnen går
ajva hon må

En timma får man kanske stå
för att den goda kaffen i handen få
och lycklig den som kaffet får
en fem minuter innan
vårt kära tapto går

Wers 6.

På predags morgon ljuder
"Nu ska ni stiga opp
På frukost vi er bjuder
med kaffe och med dopp"
på middan ska vi stycka
runt hörn och alla knuta
vid banan uti Florsakärr
Ja Florsakärr,

Ibland så hörés pygmans ljud
och vi ska lyssna tysta till lagens bud.
Gud hjälpe den som något-sagt

by det tyvärr kännande
att det kan bli kontakt

Wers 7.

Med saliv vi smörja
på trådän bladerna
vår marsch vi sedan börja
men hälsar vill vi ha
sen smakar middagsmålet
så gott som "alkohålet"
när klockan sedan slagit två
vad gör vi då.

Jo alla kläderna de tagas fram
de skola renas från smuts och damm
och den, som inte pussat har
det då tyvärr kännande
att han får skamma sig

Wers 8.

Seschundradjagofyra
var har du min biljett
jag resa skall till Tyra
så gudaskön och nätt

Så lyder munkra sången
Vi minns nog själv den gången
ja alla pojkar ja en gång
stäm i vår sång

Till Hälsingborg vi resa nu
och lämna lilla kalven åtk fyrtisju
sjuhundratolv han har oss sagt
att han får stanna hemma
som logementets vakt.

Vers 9.

På morgonen jag vaknar
ur ljuva sommarsömn upp
kamraterna jag saknar
som skrika: "tignu opp"
jag själv nu har befälet
och av det enkla skälet
jag kalle upp på langen på
oj va jag mår.

Och klockan ni och kretsen
då tåget ångar ut till vårt sommarhem
vi följas utav hela stan
och många flickor ovka
ja fröjd vara Svahn

Vers 10.

En frört dess ändå finna
hy Dietrich stannar hvar
om än han skall tillbringa
i buren några dar
det är en gudagåva
så fenton att få sova
om blott man slipper att bli störd
och i buren förd.

Hy följderna av sådant där
det säger Fahlström, Ljungman besvärligt är
men fenton säger allting glatt
sju hvart i timmen sov han
i Horsakärr ja vakt.

Vers 11.

På tåget resoneras
vad vi ska ta oss till
en del ska disponeras
att åka upp var till.

En del skall gödsel köra
men akta att den köra
och tillastygarna de få
                    usj vakten gå
Nu Klyftan ha vi nått i hast
Sy Ståhl han äv med taget en dyrbar last
och om en stund i Ljungbyhed
vi ska ja raisera vakten
                då får man oj va sned
Vers 12

Den nionde september
du stora skönа dag
då fatta vi med händer
en kappsäck över lag
seso fjorton å vi mena
som äv kemiskt rena
på Ljungbyhed till nästa år
                trettio dar vi få
Nu sluta vi med denna lång
och alla glada tolvor, nu på en gång
ett leve nu vi samman tar
för tolfte kompaniet
som kädra pojkar har, Hurra

Tvidinge d 29/9 1915
Nils Möller

№ 33

Den blindes sång.
Vers 1.

Nu skall jag sjunga en sorgesång,
Om lyssna ni vill denna gång
Ty tåren fuktar ännu min kind
Då ann jag minns hur jag blev blind.
Vers 2.
På Nordhems gatan jag gick en dag
Och glad och lycklig var alltid jag
Ej tänkte jag då det minsta jä

Att mig olyckan skulle nå

Vers 3.

Som jag då framåt på gatan går
En skärv i ögat jag plötsligt får
Det står det ved vent förfärligt då
Så att jag knappast kunde gå.

Vers 4.

Jag fällde tårar på bleknad kind
Ty läkarn sade att jag blev blind
Men jag skall ädda va räddas kan
Det andra ögat arme man.

Vers 5.

Men nesver skador på detta fick
Också så skumt det blev för min blick
Och nu åt smärtan jag luft vill ge.
Ty jag kan knappast dagen se

Vers 6.

Jag hem och maka i livet har
Och detta kanske min lycka var
Ty de till Gud bedja jämt till mig.
Att Gus må bli min benådelig

Vers 7.

Och nu mitt öde jag ödmjukt bär
Ty det en prövning av Gud vål är
På honom barmhertig mild och stor
Jag i mitt hjärta tacksamt tror

Vers 8.

Och så när himelen öppnar sig
En gång i tiden också för mig
Då får jag maka och barn också
Bland himlens änglar skåda på

Kvidinge d 29/9 1915

Nils Nilsson Möller

№ 34 Werklighetens dröm.

I

Hon satt på klippan av den öde stranden.
För henne ödslig oceanen låg
Det blida ögat dolde hon i handen.
Och oavbrutet hon mot vatten såg.

II.

När morgondagens första strålar lånkte
På östern skyar än hon entan tala
Hon satt så mången gång då tol sig tänkte
Likt tjuvlig baltan uti tommaren.

III.

Hon var så ung så skön jänväl i tårar
Med tjusblå ögon och med hår av guld
Finen list i Nordens skönn vårar
Hon var så tjuv, så fri, så oskuldsfull.

IV.

Dotter min vi sitter du här ute
Likt fogelw entan mvid bölgan blå
Din kind är blek, det stormar hårt darute
Hon in kan komma ju ej för andan

V

Din tyrw hänger där med brustna strängar
Din mystew vittnar och din fögel dör
För Gud din tång så glatt tering sjöng och mycket
Sjung du har ju mig att sjunga för.

VI.

Men dottern tog hon vinkade med handen
Förlåt jag kan ej komma moder nu
Förn bölgan skummet har till is vid stranden
Då finner du mig icke mera här

VII

Förty jag drömde samma natt han farit
Att jag trots stormen på hans stuta stod
Stum ifrån Norden lång har dagen varit
Natten är mörknatt solen gått i blod

VIII.

Han steg mig till sitt bröst fast tårar kunno
På minn kinder fattan ommen log
Då tog jag likaom små fåglar flöga
Likt andevaken över strepets bog.

IX

De följde oss de ter för oss framför
I viden krettat prettande varann
Ja vilka fåglar dessa andra voro
De äro dina anglar bade hon

X

De följde mig utöver viden havet
Likt goda anglar sända ifrån Gud
Och när jag skiljs från dig och tänkts neråt graven
Jag sänder en av dem med bud till dig

XI

Att du må veta när min tid är liden.
Farväl min älskling och så gråt ej mer,
Hur vacker oden väcker här i striden,
Vi träffas nu hos Gud i himmelen,

XII

Han tryckte mig men knappt var kyssen
På minna läppar förr min dröm var slut
Och drömmen liksom dimman var försvunnen
Jag satt i stugan ensam som förrut

XIII

Så därför mödet sitter jag vid stranden
Och ser åt vattnen där min dröm försvann
Ty förrän böljan frostit har till is vid stranden
Han bud är här eller också han.

XIV

Och vintern försvann och sommarn följ ingår
Och det blev högt igen bland Nordens fjäll
Blodröda strygar nu vatten brunno
Och blomsten sprakade i Nordens fjäll

XV

Skogen skövlas och var fågel flyr
Vår blomma kastas bort av vintens vind
I vita lockar snön flög överjorden
Men annu blekare var flickans kind

XVI

Hon gråt ej nu hon satt med tårat öga
Likt nordanvinden på en älskad gav
Den yttre världen brydde henne föga
Vad vilka hon nu får glädje av

XVII

Det var så mörkt så tyst i hennes sinne
Nu lutande hon ner mot bibeln satt

Och låg var stugan det var mörkt därinne
Då gick hon ut en mörk novembernatt.

XVIII

Hon satte sig vid klippan invid stranden
Där för hon suttit has ta mången natt
Den trotta pannan stödde hon i handen
Och lyssnade till nordanvindens sång

XIX

En ensam stjärna mellan molnen blänkte
I havets djup hon såg ta mången gång
Det vita skummet över klippan stänkte
Och stormen tjöt med ökat kalasi

XX

Var det en dröm när som hon ögat lyfte
En fågel hon i trovirt fjäderklädd
Litt- nuvud mot kennes panna tryckte
Och viskade din älskling är nu död

XXI

Se här är bud som dödlig fara bringar
Och jungfrun häftigt ut ur dvalan sprang
En fiskmås flög förbi på lätta vingar
En vändorad likt uti den mörka natt.

XXII

Men bakom bruttna molnen på himlaranden
Lyst månen lysa fram så silverklart
Och av en havsvåg vräktes upp på stranden
Ett blekna lik så tåt invid flickans fot

XXIII

Och månen lyser på hans bleka panna
Och på hans evigt slutna ögonpar
Men ännu blekare blev lilla Anna
Hon visste nog vem som den döde var

XXIV

Hon slöt sig till hans bröst på tårar rann
Ett svalregn likt i snön på vårens dag
Hon sina läppar mot hans läppar tryckte
Förgäves dödem gav ej något svar

XXV

Hon bad till Gud och kennes bönen hörde
Ty Herren upp på fromma böner hör
Och kennes själ med fart till himlen föres
Och morgonsolen sken på tvenne lik.

XXVI

Man lade dem i samma grav vid stranden
Vid deras hembygds välbekanta hav
Och vem som vill kan än få se vi stranden
De båda unga sent förglömda grav.

Rostuna, Upptäkt d. 1/1 1918
Nils Molin

N:o 35

När fejden var slut.

1

Sitt valkyrehuvud hon böjde
Och log med ögonen blå
Ett tegelvist stråkande höjde
Nu voro de ett de två
Den mannen så mörk och så kärlig
Som vid hennes sida satt
Han var hon hennes lida katt
Sig tänkte i dödens natt

2.

Så ljust som en klarblå vårdag
Låg livet i trollfagra glans
Ty kunde väl torgerna nå dem
Då hon höll sin hand uti hans
Och skrattande högt hon förde
Till munnen det lysande glas
Skondrack för sin nyvunna lycka
Och slog sen kristallen i kras.

3.

Det följde en rad utav röjen
Man dansade gladjen in
Och mellan musikens toner
Hölls skrattal vid strumpande vin
Champagnens gyllene strömmar
Gav stämning åt muntert lag
Gott flammande eld uti blodet
Förvandlade natten till dag.

4

I trotsig beslutslös syn.
Lyst är efter år ida han

Sått åter till fett tig tmycka
Stod prun där så leende vän
En vårdag då guldgalw beladen
Från punktträden virvlade ned.
Till staden till stora hotäller
Mot tvallen de styrde sitt led.

3

Så lyftig och lätt som en vår-dag
Juvelprydd kring panna och hals
Hon sågt i sina sidenskor tunga,
Vid Wättenfeltka vals
Den gladaste bland de glada
Hon också den skönaste var.
Men snart hördes klockslagen mana,
Och bjudw till heimfärd envar.

Kontuna, Upsala den 1/1 1918

Nils Möller

Balens drottning. Nº 36.

1

Medtagande kinder hon hattar
Ur valsen som nyss tagit slut
Hon kappan kring axlarna kastar
Och styrdar i parken sin ut
Bakom henne tonerna klinga
Klart skiner salongen i ljus
Sått falla de slinga på slinga
Och doft hördes vindarnas sus.

2.

Wi flydde hon bort från de andra
Då balsalens drottning hon var
Wi skulle så ensam hon vandra
Förgäves hon lammar ej svar
Bland hopande drivor hon finner
Sin väg genom dunkelet ändå
Tills bort i parken hon finner
En ensam och undangömd bå

3.

Där står ju en björk som hon känner

Mot trädet hon lutar sig fram
Och pannan som febern bränner
Hon lutar en stund mot dess stam
Två glödande läppar hon trycker
Mot isiga barken och ler
Ett namn hon tyst skönjer i barken
Vid ensligt ansent mattbelyst sken.

II

Och tyst hon drar sig till minnes
Den handen som skrivit det har
Så lycklig hon var då till sinnes
Den majdag så strålande klar
Hon minnes så väl varje stråle
Och drömmande såg hon då på
Liksom för att barken ej såg
Hon brottet förgätmigej då

III

Sen dess har hon aldrig satt stöda
I enplats där de mötte varann
Ty ödet åtskilde dem båda
Och år efter år sen försvann

Nu tillhör hon redan en annan
Och all hennes lycka har flytt
Men Hon lutar den brännheta pannan
Mot isiga barken på nytt

IV

Ännu hörs tonerna klingа
Och valsen vill ej taga slut
Hon eldigt i valsen sig svingar
Med strålande blick som förut
Och björken där nere i parken
Står isnöjd på grenar och stam
Och vinden bortspat från marken
Vart spår på den väg hon gått fram

Notuna. Uppsala d. 7 1918

Nils Möller

Skepp-Visan. N:o 37.

I

Nu man trott sig finna spår utav ett brott
Skenske har en kvinna livet ofrat fått
Man har funnit,
Hon försvunnet
Vart det vet man icke ännu
Skeppet redan kommit på en annan våg.

II

Skeppet ju mot flaggman var på väg och på
Farå ju tillsammans ned till hamnen där
Glad i hågen
Över vågen
Sen med skeverskan kan for
Man på båten lagde skadd till prästgården

III

Man har hört att prästen hette Robinson
Skeverskan för resten spelle prästens son
Gänska illa,
Tösen lilla
Andorte skötte sig som man.

Låta sig förvillas går så lätt ibland

IV

Petitionen stormar kata hos den ni förstår
Skeverskan o fata skepp utav sitt hår
Hon den kan,
Ville kan,
Sitena grabb från topp till tå
Mulig tår hon kara byxorna va små

V

Men kapten blå båten var ej med sin man
Telegram från båten sände kan i land
Tankte gjorde
Som sig borde
För att Skeppet fångat då
Därför och kan borde sin belöning få

VI

Skeppet fri sig kände denna gång,
Skeppet tog ände den blev inte lång
Så är taken
Blicken vaken
Alle man på båten kar

Hyskan spår fiskens snart polisen tar.

VII

England är belåten nu på sätt och vis
Skeppen blev på båten fogen av polis
Nu han sitter
Sorgen bitter
Centerstungt nu päls kans bröst
Ingen heller sitter givo tronom tröst

VIII

Siten mitt i snaran skanske kvad blev
Skeppen nog ej faran för sin tös bekräv.
Sorgligt låter
Bittert gråter
Siten mitt nu till sitt land
Får hon vända åter sakta efter hand

IX

Får ej förrän Evas döttrar små
Gör man något illa straffad blir man då
Skanske tårar
Kinden fårar
Här på Skeppets lilla mö

Ingens bittra tårar, sorgligt slut. Adjö.

Nomtna d. 7/1 1918 Upsala
Nils Möller

Nr 38.

Kors på Idas Grav.

Modet lapen hydda står vid Hekla fot
Höga granar skydda den för stormens hot.
Men därinne
Sorgens minne
Livets storm en ros bröt av
Här vid strand vi finna kors på Idas grav.

2.

Alfrid skön som våren drog till fjärran land
Blek med krona kärek Ida gråt på strand.
Då att strida
Glöm ej Ida
Hennes önket hennes tro

Sorgligt skall hon bida återkomstens dag.

3.

Men slöt sin bana tvenne gånger om
Saknad blev en vana, ingen Alfrid kom
Van att bida
Stackars Ida
Dolde smärtan för sin far
Skuft att entan stride än det hjärta har

4.

Snart från bleka kinden blommar veke sin ros
Så av dödsvinden härjat fadrens kos
Fast Tårfullt öga
Mot det höga
Tafängt följde hjärtats bön
Trohet båtar föga, svetet blir dess lön

5.

Ida dotterns smärta får den gamles bröst
Ont hans fadershjärta skyndar att ge tröst
Sörj ej Ida
Vid din tida
Snart jag Alfrid återför

Blott för dig jag vido vort en vallfärd gör.

6.

Ida gick till stranden likt en enslig ham
Ritade i tanden mänget älskat namn
Morgondimman
Middagstimman
Lukande hon vandrar här
Månens bleka stimma finner stenne där.

7.

Skyhögt bölgan vallar över havets bryn
Attan sylligt prallen blixten delar skyn
Skepp förstöras
Vådrop höras
Vrken stungas emot land
Attan vågen förs mången fjällt på strand.

8.

Nu förtoftan slagen Ida såg sin far
Redan stannt för dagen gubbens öga var
Dödsminuten
Är förfluten.
Döden redan kallar mig

Hennes tro är brutten han har svikit dig.

9.

Nu sin hand han lade i sin dotters hand
Ett farväl han sade gick till fridens land
Döden svingar
Mörka vingar
Hon ett hemsk ett smärtans ljud
Samma ängel bringar ädel själ till Gud.

Montana, Ugeptolw den 3/1 1918
Nils Möller

En vinteraftow. № 39

I

Det var en aftow då stormen vew
Med vintertyfw och kalw kraw
War blomma vittnat war fågel flyft
Och markent grönkw i tuw fobeyft.

II

En blick mot himlen jag sände då
Wad den war härlig och den war blå
Mång tusen stjärnor jag tindra såg
Som lyste seglarn på mörkblå våg

III

Jag tänkte då på den stjärnan dår
Ett ljus för seglarn i natten är
Så vill jag lysw min älskings båt
Och bli hans stjärna evart han går

IV

En blåögd yngling jag engång såg
Och han bedårade all min håg
Tills alla dagar varkels jag är
Hans bild i hjärtat jag ständigt bär

V

På honom tänker jag war minut
Och skall så göra till livets slut
Och även sedan i gravens famn
Jag komma vill om min älskingt namn

VI

Och om jag honom ej äga får

Min hjertas tal skall då nedersjå
Wad allt som finnes så skall ändå
Min tanke fritt få till honom gå

VII

Om allt på jorden känt tungt och kallt
För honom vill jag dock vara allt
Om stormen tagit var blomma från
Min kärlek trotsar förgängelsen.

VIII

Och skall jag honom ej ägna få
Min hjärta trott skall då återstå
Och endast minnet kan hjärtas matt
En koppets tråle i stjärnlös natt

IX

Farväl min älskling lev glad och tall
I livets morgon till sena kvall
Men glöm ej vännen som bar dig på
Wårtåtts du färdas farväl. farväl.

Norrtuna Upsala den 5/1 18

Nils Möller

Alfrid och Alfilda. Nr 40

1

På 1800 talet jo det var 93.
Till kronans tjänst i Stockholm jag drog som ung på le
Jag tog farväl av hemmet och sade till min vän
Tänke du har en annan förrän vi ses igen.

2.

Alfilda grät och sade mig det skall aldrig ske
Warthän du än vill resa min allra käraste
De orden som från hjärtat från hennes unga bröst
Men stanna du här hemma och tänk mitt hjärta rör

3.

Jag reste då så kom jag till Sveriges huvudstad.
Jag glömde snart Alfilda jag levde fri och glad
På många förgingo så skrev jag henne till
I brevet där stod skrivit vad jag omtala vill

4

I dag Alfilda skriver jag för sista gång till dig
Du töka må en annan och evigt glomma mig
Ty jag en vän har valt mig ej tiden blev mig lång
Farväl Alfilda farväl för sista gång.

5

Hfilda fick snart brevet som gått
och skrev alltså
Min vän är det din mening hur skall det med mig gå
Hur kan du mig förglömma som tro mig sanit har
Nej det kan aldrig hända den torg för bitter var

6.

Så har du och här hemma en liten som så har
För hans skull vill jag bedja till dig hans hulda far
Ske skriv nu snart tillbaka och skänk mig ro i bröst
För den skull vill jag sända mitt brev i kopp och kvitt

7.

Jag lätte upp det brevet för alla på kasern
Kopraler, artillerister som även landet värn
Blott tre och skratt ted hördes, själv var jag fullar bi
Jag gorde tre av brevet Hfilda och min son

8

Men då inföll en kamrat som vid min sida stod
Det brevet har den torgna väl skrivit med sitt blod
Och du gör synd mot henne som trofast är mot dig
Då kom en tår i ögat på honom och på mig

9.

Jag tatte mig att skriva den samma kväll ett svar
Och sände det till henne som hennes bön ju var.
Mitt hjärta hjärta bankar. då jag skrev dessa ord.
Du får mig evigt glömma på denna verldes jord.

10.

Det säges när hon fick sätta mitt brev så fullt av sång
Så tog konvoyen vagnen sin lilla kära tron
Emot skogsväg ned till intjön i den förvann hon glatt
Det var den 12 juni en vacker sommarnatt.

11

Då hände sig en morgon förrän revaljen gjöd
Där kom ett bud från hemmet Hfilda din är död
Och du bär största skulden att hon gick ur livet från
Så grufligt har du tyndat mot Gud och mot din vän

12.

Jag rette då och fann där invid trädets fot
Ett brev jag tätte strax det så snart jag tog det mot
Och uti sista raden hon skrivit dessa ord
För din skull Hfrid dör jag min ende vän på jord

13

Ett brevet talat sanning det stodde knappast jag

Jag sökte då Alfilda och innan det blev dag
Jag ilar genom skogen och vid den klippig strand.
Där flöt ett lik God hjälps mig jag drog det upp på land.

14

Nu vilar hon i graven med barnet på sin arm
Det slumrar sjövligt stilla invid sin modert barm
Men jag går genom livet min sorgetungs gång.
Och därmed vill jag sluta min sorgefulla sång.

Nontuna Uppsala den 6/1 1918
Nils Nilles

Alfrid och Anna. N:o 41.

1

När natten kommer och bjuder vila
Då skona Anna i lunden ilar
Att möta Alfrid i dalens lund
Han lovat komma i kvällens

kurskatt 2.
kurskatts

Hon var så glad och hon sprang så lätter
Sin barm så full med två blommer lätter
Vid högra bröstet hon binder fast
Med röda bandet en blommsterkvast.

3.

I högа eken hörs gökens toner
Och lärkan sjunger i trädens kronor
Och vinden spelar på varje blad
För skönа Anna som vandrar glad.

4

I dal de unga har stämt sitt möte
Och Anna vilas tig i skogens skote
Der går hon längtande dalen om
Men ingen Alfrid till henne kom

5

Hon går i oro och längtans kvalen
Då hörес Gudа ett skott i dalen
Samt hördes sedligt ett jämmerrops.
Som trängde fram genom trädens kops.

6.

Hon går att möta sin vän på vägen

Bakke

Men stannar genast bestört förlägen
Liktom en bild hon förstelnad stod
Ty Elfrid låg i en sjö av blod.

7.

Hon frågade men hans röst var bruten
Ske kära Elfrid säg är du skuten
Och dinglar neder till blodig famn
Men Elfrid viskar blott hennes namn.

8

Han vänligt räckte åt henne handen
Och sade Anna nu lösas banden
Farväl min Anna nu skiljs vi åt
Hon brister ut i ett häftigt gråt

9.

Nu öppna såren ej mera bloder
Vid Annas bröst ligger Elfrid döder
Han ligger kallnad vid hennes barm
Och om dess liv hon har lagt sin arm

10

Vid Elfrids lik vakar Anna trogen
Då mördaren ilar genom skogen

Och kropar själv av förskräckelse
Jag haver mördat o ve, o ve.

11

Det svåra kan hon nu aldrig glömma
Han går att Elfrid för mänskors gömma
Och vandrar ut på den väg han flytt
Men laddar först sin pistol på nytt.

12.

Pistolen han emot bröstet vänder
Men Anna fattar nu hans händer
Och kropar själv fast med sorgligt mod.
Hon sade blod har ju runnit nog.

13.

Nu vådas skottet sig själv aflossa
Och blodet börjar ur såret forsa
Och Bernad endast en tanke nu har
Vid Elfrids sida skön Anna dör

14

Det sista skottet hörs mången akta
Der kommer folk ifrån lilla trakten
Båd inne och ute från närmsta by.

Förskräckta kupna av denna syn

15

Mång flicka domar och misster modet
Och månen klar speglar sig i blodet
Då hördes icke en mänsklig röst
Men vemodsklagan från varje bröst

16.

Hur sent det blev uti dystra kvalen
Blev Bernad gripen och förd i celen
Och smidd i bojor i detta kval
Där herrskar mörker förutan tal.

17

Han bitter gråter båd dag och nätter
Och bleka kinder med tårar vatter
Der går han längtande dagen om
Till sist omsider hans dödsdom kom

18

En dag fängvaktaren för honom berättar
I morgon Bernard man dig avrättar
Bered dig själv och bekänn ditt mord
Förrän du gömmes i den kalla jord

19

Och Bernard beder och tiller gråter
Då vill jag dö och se Anna åter
I himmelen i bland änglarne
Skall med sin hand ge förlåtelse

20.

Och nästa morgon men Bernard beder
Till avrättsplatsen han fatter neder
En blomsterkvast han i handen höll
Och bilan sänkes hans huvud föll.

Kontuma Ilgptalvd 6/1 1918
Nils Nöler

Hemspliktan. № 42.

Vad är det som tårar mitt sargade hjärta
Vad är det för kval som så trycker mitt bröst

För var jag glad och det fans ingen smärta
Det fans ingen sorg nu jag finner ej tröst

2.

Vad vållar det är jag är ej mer den samma
Jag gjorde ju aldrig en matte något mån
Jag älskade blott med förtärande flamma
Som kom i mitt bröst och nu brinner den där.

3.

Jag var blott ett barn från den härliga södren
Där själarna skapas av havsgudens blad.
Där hoppet och känslan så glödande flöder
Vid skuggande palmer min vagga kon stod.

4.

Så kom han den samme som tjuste mitt sinne
Med barnafull tjål jag åt honom mig gav.
Han övtskade eder som uti mitt minne
Står kvar lik en vårtod på nybräddad grav

5

Hur skön var ej samme bleke från Norden
Med ögon såblå och med lockar av guld
Han övtskade eder men fattig var orden
Han var vid sin Gud och sin trohet så huld.

6.

Och flickan från Hindan som trodde kant eder
Hon låg ej den fattighet som låg i hans bröst
Men nu är förbi både tro hopp och heder
All glädje all tillhet mig gives ej tröst

7

Förtrutten mitt targade hjärta nu blöder
Förtrutten av den som jag älskat så ömt
Förtrutten av fader och moder och bröder
Ej världen för mig har den glädje jag drömt.

8.

Nu flyr jag tillbaka till Ganges jag ilar
Stannar så där vid min grav jag där får
Hur skönt blir det ej att där under på vila
Vid skuggande palmer min gravsmälle står

Montana Uppsala den 13/1 18

Nils J. Möller.

Roselina. Nr 43.

I

Uggav

Blev Rönns som fimt på jorden
Har mitt hjärta klappat för
Ja de taknu nättan orden
Str alla de konör
Evig kärlek till en flicka i fulla fjorton dar
Men den flytta till en flicka
Blott för hennes kaviar

Refräng.

Sjuva Roselina som jag i skogen fann
Som jag i skogen fann.
Som mot mig log som ingen annn
Når jag min kärlek kann
Sjuva Roselina du är min högsta skatt
För dig jag ville vaka glatt
Både natten och en natt

II

Där de norska fjällen drömma
På en fjäll fick jag korn
Men jag fick vad jag vill glömma
Som en bagge utan horn
Men blott en mig sparat pina
Som mig knöt med äkta band
Det var du min Roselina
I från midnattssolens land.

Refräng III

I paris uppå hotellet blev städerskan min hela värd
Men hon var mig hjälpvärd i stället
Och bedrog mig med sin värd
En spanjorskas mörka oga
Fick mig fatt ett ögonblick
Det var andra mörka ögon
En terator så skickt.

Refräng IV

Uti portugal fick jag lära
Str en piga i ett kök
Att jag ej stod upps i värde
Med en enda portugis
Men blott en mig sparat pina
Som mig knöt med äkta band
Det var du min Roselina

I från midnattssolens land
Refräng V

Var en finska jag i valsen
Men förklaring gorde pigg
Jag en finne fick på halsen
Som fördärvade min trigg
För en flicka i tyrolen
Har mitt hjärta klappat för
Men hon spelte falsk den rolen
Det är sorgligt men dock nog.
Men blotten mig sparat pina
Som mig knöt med akta band
Det var du min Roselina
I från midnattssolens land
Refräng

Wantuna Uppsala d. 12/1 18

Nils Möller

Sven och Stina 1844.

1

Och Stina gick till Lunden rätt
Att möta på sin vän
Han hade löftat ett porträtt
Hon honom ett igen
Ty kärleken i bröstet brann
Den första stund de såg varann.
Refräng
2.

Förnöjda båda arm i arm
Till fotografen kler.
Upp i kontoret där han tar
Och trappade och sterv
Men Stina hon stod rätt och blyg
Och knöt sig i sitt förklädstyg.
Refräng.
3.

Men Stina hon fick mål i mun
Och gav ett tent besked
Jag vill ta av mig nu på stund.

Och Sven han vill så med
Och blir det förstu riktigt bra
Så tycka vi sen ett dussin två
Refräng. 4.
Han satte dem uppå en bänk
Pel. "Och bad dem sitta still" helt nära till varan
Av lapar Stinas anlet stora
Och Sven var likadan
De glodde som kaniner två
För att bra prototyper
Refräng.
5.
Sen gick han till ett vart skåp
Och bad dem sitta still
Och tänka på sin gröna lund
Och litet mera till
Men blott han skulle knäppa de
Satt Stina uti Svennes knä
Refräng
6.
Historien är redan slut

Och glömd för längesen
Ett år därefter tror jag visst
Blev Stina gift med Sven
I gröna lunden åren gått
Och Stina nog sitt dussin fått.
Refräng.

Wonkuna, Uppsala den 13/1 1918

Nils Möller

Vår barnhärtig Nr 45.
1

För en lenda skymt
Av ditt trollögas glans
Intet öde för grymt
Mig i världen än fanns

För ett tinkande ord av din stämma så kär
Blev bojor på jord utan klagan jag bär
Refräng.
Ack var barmhärtig mot mig älskling gryinna!
Af din tår låt en stråle mig nå!
Se mina ögon, som tårarna skymma!
Ack det kan ej vara så

II

Städse fjärran du stod.
O. kan hjärta för mig!
Gods och guld, liv och blod,
Allt jag offrar för dig.
Du är stum, dock din blick gifver hopp i min själ
Om du hån från mig gick, då min lycka förvann.

Wonsumma, Upptuna d. 3/2 1911

Nils Hjalmar Möller

46 Då gjorde mamma när mamma var fett

1

Jag kan väl ej annat än klaga och köpa
Som haver en mamma så sträng
Var morgon när klockan är 7 får jag topa
Och sen får jag bädda min säng
Och sen får jag sitta så enstan och nicka
För då gjorde mamma när mamma var flick

2.

Jag är ju redan en 15 års snätta
Som både förnimmer och hör
Och därtill jag äger ett älskande hjärta
Som klappar jag vet nog vem för
Men jag är förbjuden på gottarna blicka
Att mamma de gjorde då mamma var flicka

3.

Jag tjänar på en viss om hälsten hiken
En dag då jag satt i min vrå
Om kärlek min flicka hört mamma predika
Är något du ej bör förstå
På kärlekens stigar så lätta dig vricka

Männ mamma de gjorde då mamma var flicka

4.

Men snart skall jag kraffsa min Kalle på sen
För de är mitt fasta beslut
Och mossan ska inte ha ett pyts om kurtisen
För då går Karl Göranssons slut
Och tingsrätten gå vi dit ingen kan blicka
För de gjorde mamma då mamma var flicka

5

När 20 år fylda i friket jag vandrar
Fru Göranssons heter jag då
Ett hus ska vi ha som är högre än andras
Och mitt i en stad skall det stå
Och då ska vi ha både jungfru och amma
För mamma de hade då mamma blev mamma

Nordnäs Bygdestad d. 4/2 1918
Nils Möller

Fredsvisa. Nr 47.

I

Varför skola människor skrida?
Varför skall det flyta blod?
Varför skola människor lida,
Blott för andras övermod?
Freden är och skall förbli
Livets högsta polstjärna.

II

Alla äro vi ju lika,
Födda utav samma ätt.
Både fattiga och rika
Ha vi samma mänskorätt.
Varför skall den starke då
På den svage nederså

III

Varför taga man från maken
Varför taga moderns stöd
Varför skall de små förlaka
Blott för krigets dagligt bröd
Läggen alla vapen ned

Låt ett sluta evig fred

IV

Må det bliva frid på jorden
Frid i varje människobröst
Krigets dån en saga vorden
Åter gynna fredens kost
Lyckonare att verken slå
Än varandra nederslå

V

Är som föds i nattens timma
Blive det ett fredens år
Både frid din gryningstimma
Till att laka krigets sår
Folken vandre hand i hand
I ett förtroligt brödraband

VI

O må krigets dystra saga
Nu i fred ha slutpunkt på
Må vi blodet bort få tvaga
Göra himlen åter blå
Och så till den högsta bed

Att det må bli en evig fred.

Nonfuna. Upsala den 13/3 1918
Nils Hjalmar Möller

Kalle. Nr 48.

I

Kalle han har mig bedårat
Med sitt ordelval
En lejekyllning dock jag tjuvårat
Du älskliga Kall
Att då Bergströms vackra Lova
Låg försökte på
Att som fattman Kalle tnaka
Då krallade hon så:

Kalle, Kalle, låt det gå
Lödertvackra Kalle
Tvaga baka dun på tå
Ej på knä du falle
Kalle, Kalle, din gestalt

Härlig för mig står
Kalle, Kalle, du mitt allt
Till dig jämt jag står

II

Av Amaconer i baletten
Var nog Lara bäst
Sedan ha vi också Lotten
Dronkvist, som var nätt
När på tiljan in hon kommer
Lyser hon så skär
Hon åt sprätten ej ger blommer
Men dansar fram så här:

Kalle, Kalle, låt det gå
Soders vackra Kalle
Svaja bara du på tå
Ej så kan du falla
Kalle, Kalle, din gestalt
Härlig för mig står
Kalle, Kalle, du mitt allt
Till dig jämt jag står

Slut.

Vaxtorp. Upsala
den 13/8 1918
Wilh Möller

I vilande skogen. Nr 49

I

"I vilande skogen
jag vallar min hjord"
Han följer mig så huld och trogen
Han fattar mitt ord.
Allt om vannen min

II

"Du genljud som skallar
Bland klipparnas höjd"
Flyg högt över skogens tallar
Min sång bär i fröjd
Allt om vannen min

III

"O bäck du som hoppar
Dit neder i dal"
Smyg fort emellan blad och knoppar
Med kärlekens tal
Allt om vannen min

II

"Och skogen den friska

Åt tystnadens famn"
Och höga furuna de vicka
Ett älskeligt namn
Allt om vännen min

V

"En gång nog han kommer
Och hämtar sin brud"
Då skall jag danta om i blommor
Och ljusvit skrud
Allt med vännen min.

Wantuna, Uggeldagen 14/3 1918
Nils Hafmar Jnälco

Arholma-valsen Nr 50

I

Nordanstormar, vänden
Skilla tjärnor, tränden
Lyftnen till legenden

Om Arholma ö.

Windens skilla klagan
Vill i vågors gagan
Wemodsfulla tagan
Om Arholma ö.

Mång lutande stormar i brusande hav
Slungat de bräckliga skalen i kvav
Sjungit sin sång över vaggande grav
Kring Arholma ö.

II

Ödets nornor spinner
Med vemodsfulla minner
Lagsfulla munnen
Om Arholma ö.

Flux i sident gryning
Nordanvågors dyning
Lekte tordonflykning
Wid Arholma ö.

Då sjöng musiken en ann melodi
Sjungfruklagan och havstrollflickri
Ljuden om månskoden däri

Vid Stockholms o.

III.

Många natt vid stranden
Syntes månskoanden
Vinkande med handen
Mot Stockholms o.
Då fick månskoanden
Högre makters maning
Tyrem fick tindaning
På Stockholms o.
Sen har den lösjande anden fått-ro
Vågorna lokew vid stranden litt-bo
Sjömannen sjunga om kärlek och tro
På Stockholms o.

IV.

Tack för nordanbruset
Tack för granskogstuset
Tack för blankfyrstjutet
Vid Stockholms o.
Tack för gång i skogen
Tack för dans på logen

Tack för sången tregen
Om Stockholms o.

Kontuma. Uppsala den 14/3 1918
Nils Möller

Den utsjungde åkta mannen. N:r 57

I.

Nå men har man sett på så befangt-tan,
Synet har hon slagt om porten stängt-tan
Jag ej vågar bulta
Får väl gå och stulta
Hela natten fatt-det är så strängt-tan

II.

Snö och blåst utav den bittra sort-tan
Vatten tunn och fracken något kort-tan
Hur jag sjunkar tregen
Tyter ända magen

Överrocken har jag spelat bort – saw

III

Wore min Barbara mera ömtå – saw
Men nu är hon som en fulse gröm – saw
Fåkert hon mig stryptе
Gul och blå mig nypste
Om jag störde hennes kjuva dröm – saw

IV

Magen svider jag kan ej stå tak – saw
Snon går in som i ett sprucket tak – saw
Genom tån och klacken
Skorstet utav fracken
Kan ej kocka både fram och bak – saw

VI

Hjälp! nej nu jag måste bulta på – saw
Älskade Barbara öppna då – saw
Jag skall aldrig vara
Borta, hemma bara
Jo i bleka döden stå på tå – saw

VII

Wore gott att nu ha en trygg av sten – saw

Jag hör hennes stämma allaren – saw
Jag hör topplen knarra
Alla lemmar darra
Jag kan nätto stå på ben – saw.

Wrontuna, Uppsala den 14/3 18
Nils Möller

Det gamla paret, om Blåsut. Nr 52

I

Säre minst du på den tiden då vi voro unga ann
Ungdomstiden, ungdomsfriden skulle jag väl glömma den
När som dagens stjärna var slut bjöd du ut mig till Blåsut

II

Där som träden tätatt vaxen och där ingen på ett tåg
Satt jag lyckling vid din sida alltkling kommer du ihåg
Hur som efter varje vätt tyste dig så lätt, så lätt

III

Tänk du ungdomstid du glada, o jag minnes dig så väl

Icke togo vi nåw skada till vår arma stackars hjål
Av en liten kort minut på det härliga Blåkut

IV

Wår idyll de nedskriva, då det för var stilla frid
Låg var skall nw Blåkut bliva för de unga i vår tid
Stackars ungdom tänke vad vi hade gladare än ni

V

Ungdomstimmarna är korta man bör räkna var minut
När de en gång äro borta är den bättre glädjen slut
Wilken minnen bär vi på när tom ni tom vi blir gla

Wanluna, Upsala d 14/3 1918
Nils Möller

Karbaret – Alma Nr 53

I

Albogatan, Almedal
Bor mitt hjärtat ideal.
Där hon hyrt för två kvartal
Battalagenket-centrat

Hela hjärtats areal
Tog hon till sin arsenal
Därför drar jag en koral
Som jag fått av Ovendal:
Alma, Stl!
Mitt hjärtas kannibal
Du blir mitt origenal
Om jag uti ditt hjärtas katedral
Får bli din kardinal
Stå i ditt livs kanal
Din amiral

II

Elli Lopens stora tal
Möte ja nu på en bal
Där jag trampade pedal
Som ej gjorde mej just tval
Hon gick i ett modernt pedral
Gjort utav en bomullsbal
Stå fatt jag bor i Almedal
Blev hon min memorial
Alma, Stl.

III

Hennes behag vart pindl
Smickart var av bjöks och al
Matta å la "Oriental"
Dyrbar var som en opal
Och på hennes piedestal
Stod en byst av Psekival
I en kam som var oval
Hängde hennes skatt de Wahl

Stina Ahl

IV

Hon i Weldons mode-journal
Såg en dräkt så chic och smal
Så med hatt fenomenal
Fick hon sig en bit percal
Ett av bätta material
Hos Ruffolts filial
Som då kattan var för skral
Skrevs upp i hennes matrigeal

Stina Ahl.

V

Men en kvalö kom ut tej stal
Med en tiki ung kopral
En som hette Fogerdahl
Men mallig som en general
När dom på Kontinental
Druckit punsch å mineral
Fick tamburens personal
Sätta näst i hans final

Stina Ahl

VI

Jag för henne höll ett tal
Som vid hennes bårart skvak
Handlade om den moral
Som gör kärleken moral
Men det hindra ej ett skal
Att hon utav samvetskval
Böja på ett liket-fjal
Med en gatt från Strendal.

Stina Ahl

VII

Sett i livets karneval

Ät de svårt att va lojal
Ty kärlekent kitsal
Gör så mången tok fastal
Men nu har jag gjort mitt val
Att när hon tager sin kral
Skall om sorgen ej mig mal
Jag nu ge en tidenskal

Elma Ahl

III

Hon har slagit saltomortal
Ur min kärleks kevertal
Ty då hon som en orm var hal
Blev hon min kärleks vandal
Jag i varje spritlokal
Med en bräddad juntertpostal
Skulle dra en barcanal
Om jag hade kapital

Elma Ahl.

Mitt kärkast kannibal
Du blir mitt original
Om jag uti ditt hjärtas katedral
Får bli din kardinal
Ät i vårt livs kanal
Din amiral

Wantuna, Upptalw den 14/3 1918
Nils Hjalmar Möller

Rosa från Rosa Nr 54

I

Till en doktor uti Rosa – aj aj aj
Kom en dag den lilla Rosa – aj aj aj
Hennes kost – den var så mjuk så
Som en liten silkesdun så
Åt hon pep jag är så sjuk så – aj aj aj

II

Lilla Rosa huvut hänger – aj aj aj
Doktorn sitter där o blänger aj aj aj
Nå ta av er så får jag titta
Om jag fel uppå er kan hitta

Någonstans ska de väl sitta – aj aj aj

III

Lilla Rosa genast knäpper – aj aj aj
Opp sin kjol och med den klappes – aj aj aj
Å så blygsam uti sinnet
Dras hon sedan av sig linnet
Och står där i bara skinnet – aj aj aj

IV

Doktor tar en lur och lesar aj aj aj
Peter stretar och arbetar – aj aj aj
Utan framgång med försöken
Han fick inte ens se köken
Ser något fel på lilla flöken – aj aj aj

V

Sen han säges arg och bitter – aj aj aj
Vet ni själv var felet sitter aj aj aj
Lilla Rosa stackars snärta
Med utrytt av stor smärta
Endast pekar på sitt hjärta – aj aj aj

VI

Doktor strax förstår att Rosa – aj aj aj
Blivit kär som stackars tosa – aj aj aj
Så han genast ordinerar
Att man bröllop deklarerar
Med den man hon mest tenderar – aj aj aj

VII

Och nu är Rosa sedan – aj aj aj
Lyckligt gift och hon har sedan – aj aj aj
Fått små tvillingar och medje
Måtte man med delad glädje
Att hon väntar snart en tredje – aj aj aj

Wonsuna, Upptäckt den 14/3 1918
Nils Möller.

Brusande vågor. N:r 55

I

Stormen hårt vinn, vågorna bruta
Snövita skummet vräkes mot land
Måsarna skrika glanarna luta

Runt omkring hyddan står invid stranden
Men invid hyddans dörr
Står Anna liksom förr
Söker med blicken brutande våg.

II

Med tår i ögat sorglet hon klagar
Ungdomens hopp ifrån mig har flytt
Räknade bliva snart minnesdagar
Gladjen för mig tog i sorg sig förbytt
Har då på villande hav
Baddats min älskades grav
Fragar hon sorglet brutande våg

III

Strid våg kommer aldrig du åter
Har du en mö uti främmande land
Jag vill ej tro det fattar jag gråter
Att du har slitet kärlekens band
Skynda, o skynda, o kom
Och till din flicka vändom
Bär till mig vännen brutande våg

IV

Så kennes klagan förer med vinden
Men vad är det en vilsen kantke
Rodnaden stiger hastigt på kinden
Snövita segel ser hon sig se
Ty det min kärakte var
Som vänder åter igen
Stillar mitt hjärta brutande våg

V

Vinnarna skrida, skeppet är nära
Skummet sköljgyrar darrande bog
Hur skall jag lyckan nu kunna bära
På en gång klagade hon och log
Strid jag åter får se
Han skall mig trösta och ge
Ge åt mitt hjärta fjällugn och frid

VI

Stolt som en svan på gungande vågen
Skeppet sig närmar att mer och mer
Susande vinden leker i tagen
Redan på däcket Astrid hon ser
Sorgen nu flyktar bort

Och jag skall inom kort
Wila vid Strids trofasta barm

VII

Hjärtligt han sluter henne i famnen
Trycker på mun en glödande kyss
Nu har han funnit lyckligt i hamnen
Brutande vågen plöjde han nyss
Inna nu vill jag i ro
Här med dig bygga och bo
Sjelfved jag tar av brutande våg

VIII

Ören de fly i stugan vid stranden
Inna så lycklig känner sig dar
Fastare knytas heliga banden
Eltar en gosse älskelig och kär
Ej till den brutande våg
Låg nu mer Strids håg
Blott hos sin älskling lyckan han låg

Nordma. Upptalden den 23/3 18
Nils Hjalmar Möller

På Roines strand. N:o 56.

1

Hjorden betar och klockor klinga
Klockar klinga på Roines strand.
Svanen flyger med vita vingar
Flyger ensam i kvällens brand
Vårens vindar i loven gå
Solen skiner och sjön är blå.
Men jag sjunger min långa längtan
Sjunger ensam på Roines strand

2.

Fader min är hjärta i skogen
Moder min är en sommarsky
Broder min är ett ax på logen
Syster min är ett vintersny
Ensam är jag som heden sjunger
Blommar ensam och vissnar sedan
Sjunger sjunger min långa längtan
Sjunger ensam på Roines strand

3.

Om den strålande solen vilde

Om hon ville mitt hjärtat köp
Allt sitt leende skön hon mitte;
Skulle tjunka i natten i kvällens våg
Tjunka tjunka i nattens famn
Men jag viskar min älsklings namn
Tjunger tjunger min långa längtan
Tjunger ensam på Roines strand.

Kontinn. Upptäckt den 24/3 18
Adolf Gabriel Rollin

Den Italienska flickan. 59.

I

På italiens nejder där min vagga har stått
Och min barndom hur lycklig den var
Där jag ägde ett hem vid den blåa flod
Där jag hade båd moder och far

2

När jag skrovade full av frid och av fröjd
Kring dalar och blomstrande fält
Då tjong jag min vita så glad och så nöjd
Mångengång under himmelens hält

3.

Men den tiden har flytt; mina femton år
Warit lika på vårdingar nog
Fått mig se det är redan det fjärde år
Sen min fader på slagfältet dog

4

Och jag drömde då ge liten flicka så glad
Som från dotterns uscit just nytt.
Då helt plötsligt min tjugonde födelsedag
Jag blev väckt igenom en tryst.

5

Och min moder hon lades i grav inom kort
Och den dagen den glömmer jag ej
Det bästa jag ägde det buro de bort
Och de myllade graven igen

6.

Här är skönt det är land skona vinterlig mo
Och skön drömmande sommarsol glans
Dit här ville jag leva och här vill jag dö

Om icke Italien fanns

1.

Men lyckan! Ack, säg mig, var finnes väl den,
Nej den flyr mig så vilt överallt,
Ty för den som på jorden ej äger en vän,
Måste livet är ödsligt och kallt.

8

Så farväl då min barndom, min drömvärld så ljus
Aldrig mera jag skådar dig får.
Nu jag vaknat ur drömmarnas ljuvliga rus
Och jag fäller en saknadens tår.

Wantuna, Upsala den 24/3 78
Mellgalungeskolan

Björkens hemlighet No 58

1

Vid den klara sand av en lummig strand
Sjöng en björk i bland sina gröna viror
Och jag hörde då i hand grön däppa

Och då sjöng han en gång så

2.

O, jag vet, jag vet mången hemlighet
Mången flicka gråt under mina grenar
Mången gosse sagt där så varm i håg
På den blåa vikens våg

3.

Månen fagert sken på min gröna gren
Och så kom där en och skar namn i barken
Och han skar blott ett och han tystte det
Det har ingen, ingen sett.

4

Nästa afton kom där en flicka som
Såg sig ofta om och skar namn i barken
Och hon skar blott ett och hon tystte det
Det har ingen ingen sett.

5

Nästa afton sken månen på min gren
Och så kom där en och så den andra
Tyst liksom en hamn lokte vänens namn
I min tegna vita stamm.

6.

Och min vita stam stog helt allvarsam
Och då smög det fram vad de båda skrivit
Och de märkte nog vad som stod i skog
Och jag låg därpå och log

7.

Men då hände så att de båda två
Togo mitt då och ej tyckte stadet
Lilla vän hur lätt händer icke det
Det har ingen ingen sett

8.

Klara månen tken på min gröna gren
Och ett sus där ver över blad och knoppar
Och en stjärnas tår föll i vindens spår
Över jordens korta vår

Wantuna den 24/3 1918
Valfrid Palmstierna Meurling

Tuten kolor köda Nr 58

I

Pojke, minns du än vår gamla vals,
Den som du sjöng, då du mig tyckte förra gång?
Om jag minns, min älskling. "Inte alls!"
Ack vilka minnen vakna ej vid denna sång!
Djupt i hjärtat än jag inne bär
De ord du sade, då du kärkte mig din mun.
Det var väl ett citat, nånting så här:
Låt mig på heyda tiden flyckt blott en sekund!
Du förde mig, jag visste ej vart här,
Vi gingo under parkens kala träd.
Ingen låg ett då.
Tuten kolor köda kunt omkring oss glöda,
Doften förd av aftonvind,
Och vi lyssna kind mot kind
Rosenkalkar sjunga om vår kärlek unga,
Vad de vilka helt diskret
Blott du och jag det vet.

II

Ack det var en dröm och Cyckan svann,

Blott tomhet vid din sida här jag fann!
Nej i en berså
Bör ej vara fler än två!
Lyckan flyr min väg,
Kommer ej igen.
Ej hjälper det att jaga den!
Och du gjorde med armen om min hals,
Gjorde var egen, vackra vals.
"Jag minns den inte alls!"
Minn valsen i mitt hjärta bor.
Samma melodi, men andra ord.
Icke helt andra ord!
Tusen rosor röda kantonkring ett glöda,
Doften förs för aftonvind,
Sind ej lutat mer mot sind.
Rosenkalkar gungar om din torg den tunga,
Röda rosor vilna bort,
Rosornas vår är kort!

Konsums. Elgsjöstad den 24/3 1918
Nelly Gabrielsson

Fångens klagan N:o 60.

I

Skall jag sitta så här i min enkamma bur
Med mitt sårade hjärta i brand.
Lik en fågel i skyn vilket otrygt digt djur
Inom reglade dörrar och band.

II

O. vad tårar och sorg i den ödliga borg
Och den långsamt döende dag
Såg var finnes den dag då jag fri från all sorg
Kan få njuta av kärlek och behag.

III

Ref. ("O, min älskade vän jag vill ila dit hän")
O. min älskade vän jag vill fråga dig än
Var den eviga kärleken bor
O. min älskade vän jag vill ila dit hän
Till den kärlek så mäktig och stor

IV

Men jag kan icke se genom gallerna ner
Till en skymt utav himmelen blå
Dock en stjärna som ler jag i tankarna ser

Att den vänligt till mig blickar ner

V

I det fria jag satt mången dag mången natt
Och var lycklig vid sidan av dig
Men så kom det en dag såsom fånge var jag
Och jag lyckles med påld ifrån dig

VI

O. vad tiden är lång men ack likväl en gång
Skola dörrarna öppnat för mig
Och då fri från allt tvång vill jag sjunga om lång
Jag vill sjunga om kärlek för dig

VII

Uti Wörtköpings stad bar jag livad och glad
Fast jag själv var en bleknande ros
Men vi kakus igen du och jag lilla vän
Då vi roligt skall hava igen.

Wontuna, Elgersta den 28/3 18

Nils Hjalmar Möller

Skärseldsvisa. No 61.

I

Förgångna äro de ställa dagar
Som jag i världen upplevat har
Det timmar gingo liktom minuter
Men blotta minnet av dem står kvar.

II

Men när du går i den gröna lunden
Då skola träden väl buga sig
Då skona blad och skona blommor
Vill jag på vägen strö för dig

III

Jag för väl aldrig om sommarkvällen
Förtroligt intill din sida stod
Men till det hem det ställa barndomshemmet
Att där få höra fågelsång.

IV

Men varför skulle den veken slockna
Som så klart uti olja brann
Ja du är fäst uti ditt hjärta
En annan gosse du hatar nu.

V

Jag ville glömma dig om möjligt vore
Men det står inte i min makt
Vi om jag hän till världens ände fore
Så står du för mig där du dyrast skatt

VI

Adjö nu reser jag från denna orten
Jag ej mera trifses i detta land
Förvål du falska du var mig otrogen
Glöm mig för evigt om du det kan.

Montana, Egypstalen den 9/6 18
Wilh Hjalmar Möller

Hjälmars klagan, N:o 62.

I

Vid öppet hav av dalastranden
Hjälmar med sin lutar satt
Solen sköntes på himlakanten

Sköntes i blod och det blev natt

II

Hjälmars blickar följde vågen
Vilde lekte vågens lopp.
Med tår i ögat sorg i någen
Han drömde om sin älskling blott

III

Naturen vilar lärkan hyllmar
Naturen är min enda tröst
Näktergalen gladligt hymnar
Kyssa flickans mildna röst

IV

Nog vet jag vad jag ville vara
Sitta blå förgätmigej
Jag skulle blomstra, blomstra bara
Beständigt finnas på din stig

V

Axel, Axel detta hjärta
Det vill klappa blott för dig
O, kände du den bittra smärta
Du skulle aldrig glömma mig.

VI

Och minnes du på denna stranden
Där som vår första kärlek drev
Vi knöto ömma kärlekstanden
När som mitt hjärta fängslat blev

VII

Minns du när du mitt hjärta svärjde
Och min första kärlek brann
När sedan alltav du mig lärde
Blev du mina dart tydann

VIII

Men nu ser jag dig ej åter
Du som mig evig troket tvor
Du ser icke hur jag gråter
Och du glömmer var jag bor

IX

Men jag måste gå och darra
Detta band som fängsla mig
Må detta orden icke glömmas
För dig jag lever och för dig jag dör

X

O, säg vad är det som flyktar
Är det silvertvanen vit
O, nej, o nej, det är det icke
Det är Hilmas kalla lik.

Norrtuna. Upptaltav den 3/11 18
Nils Månsson

Mitt barndomshem. No 63.

I

När som tädelfälten böjav sig för vinden
Och där mörkgrön granskog susar bakom dem
Syns den lilla röda stugan invid gränden
Som i forna dagar var mitt barndomshem
Det var tal och sommar över grönav hagar
När som ardertonåring där jag hemma var
Och dem minnen som stå kvar från detta dagar
Är de skönsta och vackraste jag har
Refr.
I från landet uti väster tanken glider

Flem till gamla Sverige då och dö
Fast det nu har varit många långa tider
Barndomshemmet har jag aldrig glomt ändå

II

Jag är gammal och jag lever nu på minnet
Av mitt hem och mina (vackra) drömmars land
Vad som fordom brukat fängsla barnasinnet
Står så tydligt för min syn ibland.
Uti hemmet fick jag allt vad jag begärde
Jag förstod det kanske ej förr jag blev stor
Och föräldrarna mig livets god lärde
Nu de äro borta både far och mor

Refr.

III

Och min flicka som det fanns ej hennes like
Hon var solen i mitt liv när jag var ung
Nu hon sover gott i dödens kalla vike
Jag står ensam kvar och världen känns tung
Och jag längtar dit och griper vandringsstaven
Men mitt lyckoland är endast en skimra
Här ute skall jag bäddas ner i graven
Långt från den jag hade kär.

Montana, Ekoptolen den 3/4 18 Nils Andén

Mary. N:o 64.

I

Första gången jag fick Mary se.
Vi på Royal på Tangoté
Sol och natt
Små kokett
Om på foten var hon ganska lätt
Jag blev ett med hennes hjärtesträng
I en vals som jag lärt av Bert de Blum.
Vi emmellan borden svävade
Jag skalv och bävade
Jag är så stag
Nu drömmer jag
Om Mary både natt och dag.

Refräng
Aldrig kan jag glömma Mary
Mary som jag då så käri
Jag för henkes skull fått skada till min själ
Å de kvinnerna
Om jag finnerna
Då gå de alldeles väl

II

Mary hit till Sverige kom som gli
Från en wigwam full med ködskinn i
Haft det bra
I. U. S. A.
Ty hon hade väldigt födgeni
Wa på Royal i sakta steg.
Räckte hon mot mig sin varma läpp
Och om kvinnan bara bjuder till
Så får hon vad hon vill.
Jag haft de bra
Wärenda da
Med Mary ifrån. U. S. A.
Refräng

III

Wiserligen har jag ofta hört
Mary tycker mycket bra om flirt
Men vad jag
Dog en dag
Wår sannerligen oerhört
Pärlor, smycken nättan allt hon fick
Blommor fick hon nästan varje dag hon gick

Fullt var rummet som hon bodde i
Som ett orangeri
Hon lever flott
Hon mig förtrollat
Fast utav mig hon hjärtat fått
Refräng.

Wontuna Elgsstala d. 5/5 19

Nils Gabriel Mäller

Sjuva flicka, hulda kvinna,
Jag ditt hela hjärta har
Må allt annat gått förspinna
Blott jag dig, ja dig har kvar.

den 15/6 1920

Nils Möller

Gärdan som mötas

V. k. 65

I

Vi mötes en vår, bland grönskande snår,
Och häggarnas doftande hängen
Jag lyfte min hatt, Hon nickade glatt
Med ögonen fulla av skratt!
Hon lyste av ungdomlig charm!
Med knoppsvande barm, och rodnande kinder
Tills ammans vi vandrade ten, i kvällsolens sken
På blommande ken!
Tills jag frågade lyckelig och varm,
Får jag lov att erbjuda min arm.
Refr: Då log hon mot mig första gången
I kärlekens band blev jag fången.
O, salig berusning, i vårkvällens tjusning
Hon blev mig så kär.
Förtrollad hon viskade orden
Om Guvaste lycka på jorden
Om sällhet vi drömde
Och allting vi glömde
Tills sist helt i en kyss!

II

En midsommarnatt, med klingande skratt,
Om fiolernas tryftande låtar,
I midsommarnatt vi gingo till dans,
På ängen där majstången fanns.
Med ögon som lekte och log och läppar som drog
Och lockade mina,
Som rodnande fullmogna bär,
Hon mötte mig där, du är mig så kär.
Jag bekände med skälvande röst,
Hon tryckte mig tät till sitt bröst.
Refr: Berusad av dansen och tången
I kärlekens band blev jag fången
O, salig berusning, i vårkvällens tjusning
Hon blev mig så kär
Förtrollad jag viskade orden,
Om Guvaste lycka på jorden,
Om sällhet vi drömde,
Och allting vi glömde,
Till sist helt i en kyss!

III

För höstvindens fläkt, för görkarnas dräkt

Som tinglande gyllne tlantar,
Och blommorna dog, och nattfrosten slog,
Och fåglarna tystnat i skog
Vi mötte ej mera till lek,
Och kyssar, och smek, i skummande dungar
Ty sommarens saga förblött,
De kolor den strött, har vittnat och dött
Över bygden låg höstskvällen blå,
När vi skildes för alltid vi två.

Refr: Då log hon mot mig sista gången
Ej mer hennes makt höll mig fången
O, salig berusning.
I sommarens tystning.
Hon var mig så kär
Nu slocknat är vår kärlek var vorden
Ty falsk är all lycka på jorden
Den sällhet man känner
När pulsarna bränner
Är kort liksom en kyss.

A. 5. Upsala den 15/6 1920
Hj. Höjer

I dyll Kolombo. N:r 66.

1.

Ung och lek på äventyr en dag
I Kolombo landsteg jag.
Tacksamt log jag mot en kvinna
Som på vägen mig i möte kom
När hon lende förbi mig gick
Såg jag hennes svarta blick
Lysa bakom ögonlockens krans
Med segrande och tållsam glans.

Refr: Sakta jag i nattens timma,
följer månens bleka strimma
Snabb jag var vid hennes sida
ser två vita armar glida
Sakta jag i feber kände
hennes mun, mot min den brände
Sen kyss, ett skratt, förrän vår kärlekstvatt

2.

Nästa dag jag tvor en ed så dyr.
Bort från detta äventyr
Bort från denna kvinna som på lek.

Mig skänkte sina tryttars smek
Men när kvällen kom den fann än,
Samma väg jag gick igen
Som ett gift i mina åder brann
Den tryst som på mina läppar där jag fann.
Refr: " "

3.

Tiden gick mitt sinne blev så trött
Kvinnan har jag ofta mött
Aldrig glömmer jag dock henne
Som en värnatt mig i mötte kom
Än förträdad jag dock henne ler
Hennes blick som tällsamt ler
Är mig binder som ett trolldomsband
Kalombo mina drömmars land.

Refräng.

Skriven vid Kungliga Upplands artelleriregemente tisdagen den 15 juni 1920.

Nils Hilton
FL

Lillan! N:r 67.

1.

Härligt musiken hörs klinga, i den stora sal,
Tösterna tycks ha fått vingar, uppå en gladare bal,
Allting strålar och blänker, timma på timma slår,
Ingen på morgonen tänker.

När som dansen går.

2.

Gå nu inte på balen, stanna hemma hos Lillan i kväll
Det hör hon ej där i salen, hon är så nöjd och så tråll
Vad bryr hon sig om hemmet, när hyllningar andra få
Hon är berömd, Lillan är glömd.

När som dansen går.

3.

Uti den svingande skara, hon äger de skönaste drag,
Hon vill den vackraste vara, hon dansar med vårdslöshet
Bland er hop hovaljerer, tjusande blickar hon får
Men hennes man, hemma är hon.

När som dansen går.

4

Härligt musiken hörs klinga, i den stora sal

Fötterna tycks ha fått vingar, uppåen gladare bal
Men uti dansen och villan, modern mot herrarna log.
Sen hemma hos grappan bilian, utan tin mamma dog.
När som dansen går.

5.

Äntligt är fröjderna flydda, takta man skiljs från varann
Ses hustrun vid dörren till tin hydda, möter tin gråtande man
Intet ord han säger, pekar mot vaggan blott-
Allt är förrött, Lilian har dött.
När som dansen går.

Uppsala den 15 ~~maj~~ juni 1920
Nils Käller

Njut av livet unga döttra,
Njut av dina unga år,
Livet flyr så fort så gärna,
Nyktfullt uti livets bår.
Dagmar Tisell

Förgäves uppå Stigen. N:r 68.

1

Förgäves uppå stigen, jag dig att möta går,
Jag lyssnar ropar, och jag lyssnar åter.
Det vädret är som blåser, det böljan är som slår
Men vännens röst, sig icke höra låter
Och skyarna de gå, på himelen den blå
Så ilar mina tankar, de ingen vila får
Så länge jag ej finner den jag söker

2.

En tid det var så roligt, den tid försvunnen är
Då kärlek du i hjärtat för mig hyste
När jag gick ut i lunden, då var du för mig där
Det minnes stjärnor som oss lyste
Det löftet du mig gav, att bli mitt stöd min stav
Ja, om du vore större, än det stora vida hav
Så tyndes inte glädjen som jag kände

3.

Den vintern har förflutit, den vintern var ej lång
Jag önskade den mången tillände
Du var i mina tankar, du var uti min sång.

Du var i mina drömmar som en slända
Och våren åter kom, fast grym och gladjelös
Ej annan fått ditt hjärta, som var min egendom
Jag därför aldrig tänker utan tårar

4.

Och talen ser jag smälta, på bergen is och snö
Till klara vattenbäckar som förlövinna
Men i ditt hårda hjärta, kan hon ej göra tö
Det känner jag på tårarna som strömma
Och liljorna di gro, och fåglarna i ro,
De kvittra uppå grenen och bygga sina bo
Men jag är ensam stackars fattig flicka.

5.

Och jag har älskat fader, och jag har älskat mor
Men dig jag älskat högre än jag borde.
Kanhända uti världen, en känsla fanstå stor
Kanhända att en synd jag härmed gorde
Men mor jag gråtit har och jag har bäjt min far
Men aldrig större smärta, jag i mitt hjärta bar
Som den mig vännen gav, som mig har svikit.

6.

Farväl du fagra kälkhet, farväl du falske vän.
Jag dig förlåta kan, men aldrig glömma.
Du mig har övergivit men dig jag älskar än
Det känner jag på tårarna som strömma
Kanske du vid min bår, med tårra ögon står
Men blir de för ej våta
Så blir en gång när du för Gud skall svara.

Ystad den 15/6 1920
Nils Nilsson

Vad är kärlek många fråga
Tror det är en ljuvlig dröm,
Men när kärlekslågan låga
Släcks den ej med tårars ström.

d. 15–6. 1920
Nils

Strofer. N:r 69.

1.

Svenska folket nu fått känning med en livlig hemmabrän
Alla familjer spritdroppar skilger
Ur en tockerlag med jäst och fin kolör
Ja på sprit det inte brister
Är om man frågar nykterrister
"Käraste vän min bränner man bränvin"
Jämt samma kör man hör:
Refr: Det vet man aldrig, tänt där vet man nästan aldrig
Man går i lyckliq okunnighet
och anar intet ja så gott som nästan intet
och man hör om man får höra nåt inte höra bör
Ty en hemlighet som ej någon vet
har man intet ont utav: Se det håller jag på.

2.

Uti våra kommissioner sitter alla slags personer
Utan att veta, varför så feta
Stadsrådlöner och så lite jobb dom fått
Om man någon gång skulle våga,
Att en sådan herre fråga:
"Kan jag få höra, vad jag skall göra:
Han svarar kort och gott
Refr: Det vet man aldrig -- osv.

3

Abrahamsson den filuren fin ett år sen hade turen
Få sig en fruga som heter duga
Fast hon är så där en smula livlig var
Nu kan man ju se på frugan
Att det väntas folk i stugan
Mannen med spänning, väntar sin sändning
Skall den bli lik sin far:
Refr: Det vet man aldrig -- osv.

Uppsala den 15:6 -- 1920

Nils Möller

Om en tryst jag från dig bar
Du har ju över luten svar
Hur skall du kunna neka då
Att låta mig en enda få

d 15:6 -- 1920

Mille

Nr 70. Jag har gjort så mycke som jag kan!

1.

Kvinnan påstår som ni vet
att vårt land på gentlemän har brist
Männen saknar artighet
och är blott och bart en egoist
Fast hon kallar mig för plebej
jag för henne alltid står på tå
Hur hon än behandlar mej
tänker jag helt underdånigt så:

Refr: Jag har gjort så mycke som jag kan
Som de fodra utav en gentleman
Jag har varit kvinnans slav
Hennes man och vän och kanske lite mer
Men det räcker ändå inte till
Hon vet själv ju knappast vad hon vill
För gör man så eller så
är de inte bra ändå
Men kvinnorna
Dock är bra.
Att ha.

2.

I mitt äktenskap nu sist
var min fru en lysande brunett
Den som sann idealist
ville hon betrygga min ätt
Varje dag hon önskade
vi en tronarvinge skulle få
Artig som jag alltid är
svarade jag henne höviligt så:

Refr: Jag har gjort så mycke som jag kan.

3

När jag offrat allt jag har
för jag börja leva som asket
Ty det enda som finns kvar
blir min gentlemannaartighet
När ej lyckan mer är huld
då så vill jag dö och till himlen nå
På min gravsten uti guld
där skall dessa enkla rader stå:

Refr: Jag har gjort så mycke som jag kan. o.s.v.

Upsala den 15 juni 1920 Gustaf Wallin

Sig mig Godnatt. N: r 71.

I

Dagen gick bort, og som den vide gjord,
Natten har tänkt sitt sorte sorgeflor,
Men genom mulnen skimtar vi däri,
Stjärnornas gyldene pärlebroderi
Refr: Sig mig godnat, i denne stille stund
Ednu jag ser, din röde pigemund
Ednu din stämme, räcker till mig hän.
Sig mig godnat, men visk; vi ses igen

II

Ja, under morgonsolens flammebad,
Glad vill vi komme, livets gyldne skatt,
Leve i sky, av lyckans klippa tag
Nu är det natt men det är kort dessförr
Refr: Sig mig godnat i denne stille stund

Upsala den 15 juni 1920

Theodor Malmgren Möller

Sjömanskärlek N: r 72.

1.

Sakta vi glida ut på den skummande ocean
mot främmande land
Flickan på stranden viftar med handen
torkar med förkläds tnibben sitt öga ibland
Hi, hej å ha, undan vi gå
vinden i seglen leker
Tar med en hälsning hem till min vän
Hi hej å ha, böljorna slå
vattnet kring bogen smeker
Farden den räcker länge ännu.

2.

Sorgen den bränner, ännu jag känner hur
nypa på mina läppar den kyss du mig gav
Står jag vid ratten ensam i natten
är du för mig en blänkfyr på vinande hav
Hi hej å ha undan vi gå, ekt.

3.

Kära min jänta, visst- får du vänta
innan jag kommer åter till hembygdens kust

Men du ej glömmer troget den gömmer
vännen uti ditt hjärta i nöd och i lust.
Hi hej å hå under vi gå, ect.

4.

Söta fransyskor, mistor och tyskor
söka att lorka till sig en sjömanstaglad
Feta negrinner kring hvarow tjynner
kärlekens tjröda trådar uti varje stad.
Hi hej å hå under vi gå, ect.

5.

Hemåt vi gunga, munter vi sjunga
sången den ekar vida bland klubban och skär
När vi nått hamnen tar jag i famnen
den som bland alla flickor den bästa dock är
Hi hej å hå, Hemåt vi gå, ect.

Upsala den 27 juni 1920
Filip Gabriel Hallen

Korten få fara N:r 73

1.

Nu i fyra år har tiden
varit kokig sne och vriden
Men den är väl snart föliden
Skall vi hoppas, eller hur
Så vi åter kan få andas
riktigt dricka bägarn ur
och se nya dagar randas
utan restriktions betyg.

Refr: Sedan så kan korten fara
där di kommit har ifrån
Vi ska akta noga bara
att det ej blir annat tvång
Det är svårt i vara dagar
riktigt kunna klara sej
ifrån alla kristidslagar
så det ej blir något grej.

2.

Sen så får man åter åta
nubben i sej kanske pcta.

Det blir grejor skall ni veta
bara den vite kärleken
Men man har ju apparaten
i fall det är så man vill
Ja tej mer än en liten snutten
så mycket det väl blir
Refr: Sedan så kan boken fara
där den kommit har ifrån.-et.

3.

Sen när stan blir som den varit
och all jäkelskap har farit
Blir det inte några märit
åter få det lite glott
Sen man åter kanske dig tvänga
med din kära hjärtans skatt
Att se gulaschen hänga
i ett hörn och så godnatt.
Refr: Sedan så kan de få fara
där di kommit har ifrån
Vi ska noga akta bara
att det ej blir annat tvång.

Det är svårt i våra dagar
riktigt komma klara tej.
Spröa alla kristidslagar
så det ej blir något grej.

Elfsala den 27 juni 1920
Filip Gabrielsson Ahlén

Allt gott som jag kan önska
Jag vilje giva dig
Må frid och glädje blomstra
Alltjämt uppå din stig.

den 27-6-1920
Nisse

Tjolanta N:r 74

1.

Tjolanta hon gick ut på slätten en gång
att höra dess ståj och dess liv,
Då åtråddе hon att få höra en sång
som man dog tick ett potitiv
Och hur det nu var, den sången lät bra
snart lärde Tjolanta den dra.
Och från denna stunden ekrek hon (besatt) som
O, kom, kom å kyss mig i natt.

2.

Om vaken om sovande gnolade hon
den sången på slätten hon hört
Och alltid så gnolade hon i en ton
som kunde en brandvatt ha kört
Hon sjöng den i moll hon sjöng den i dur
hon sjöng den i kol och i skur
Hon sjöng där hon stod när hon låg när hon satt
O, kom, kom och kyss mig i natt.

3.

Ackel och Ida! N:r 75.

1.

Minns du månen som på fältet ilar
Natten kommer alla gå till ro
Lilla nu i sömnen fått må vila
Men på stranden lyss där vandra två.

2.

Det är Ackel med sin unga Ida
Skeppet ligger klart och skall åstad
Avskedskyssen vill han henne giva
Sedan skola de nu skiljas åt.

3.

En signal från skeppet hördes Ljuda
Ackel famnar om sin unga skrud
Nu sin båt han ifrån stranden stöter
O, farvål du högt-bekärda brud

4.

Tiden flyger han på snabba vingar
Tyra månader förgångna är.
Ingen, ingen kunde budskap bringa
Och tåren föll på Idas kinder ner.

5.

Vattnet stiger och en harpan sjunger
Hans skepp har kantat allting gått i kras
Ingen, ingen kunde räddning finna
Och Axel fick en allt för tidig grav.

6.

Helt förtelnad lilla Ida skungker
Ned till bottnen av det kalla hav
Axel, Axel hör man henne ropa
Men Axel svarar ej ifrån sin grav.

Skrivit vid Kungl. Upplands
Artilleriregemente ordonnansdagen
den 6/10. 1920
Nils Ahlberg

Göteborgsvisan. N:r 76.

1.

Jag är så ensam
Och så sorgsen i mitt sinne
Ty jag har förlorat hjärtevännen min
För hon har mig övergivit
Och ett slutbrev har hon skrivit
Att hon hoven rest till Göteborg.

Johan 2.

Kära Axel Ludvig Rosenlund
Så hon skrivit jag bekänner denna stund
Att den kärleken som brunnit
I mitt hjärta har förtorunnet
Och min längtan
Den står nu till Göteborg.

3.

Jag har skänkt mitt hjärta åt en nykomling
Och jag känner rätta kärleken
Ty vi älska ömt varandra
Och vi skola sammans vandra
I den stora staden Göteborg

4.

Ringen som jag fick av dig för längesen
Kära Rosenlund den kan du på egen
Ty en guldring utan sten är
Du förstår väl vad jag menar
Har jag fått utav min vän i Göteborg

5

För allt roligt uti Borås du har givit mig
Vill jag nu så innerligen tacka dig
Minns du glada Hasselbacken
Där vi svängde om på klacken
Hela natten liksom här i Göteborg

6

Varje onsdag bjöd du mig till Eriksdal
Aldrig jag förglömmer denna Rosenlund
Där du dansade så härligt
Och mig famnade så ömt
Så jag känner det ännu i Göteborg.

7

Kära Axel Johan Ludvig Rosenlund,
Du min bästa vän på hela jordens rund
Nu farvål och tack jag sändte
Aldrig mer jag återvände
Jag vill stanna hos min vän i Göteborg

8.

Så till sist så vill jag för dig tala om.
Att min fästman heter Simon Appelblom.
Detta brev det är det sista,
Vi skall gifta oss om tisdag,
Teckna vänligt Stina Lundborg, Göteborg

9.

Så hon skrivit och jag känner i min själ.
Aldrig mer i detta livet blir det väl.
Jag den bittra kalken tömmer
Aldrig Stina jag förglömmer
Som mig övergav och for till Göteborg.

Upsala den 7. 10. 1920.

Nils Ståhlberg

Mitt hem. N:r 77.

1.

Mitt hem vid den stilla floden
Som är tusende mil härifrån
Där har jag min älskade moder
Rinna blått har nyss blivit gått.
O. klandra mig ej då tänker
Hem till min moder så kär
Mitt hem vid den stilla floden
Som är tusende mil härifrån

2.

En natt i en syn jag drömde
Att min moder hon böjde sig ner
En tår hon i ögat gömde
O. jag minnes det allt så väl
Min varför så skall jag väl drömma
Drömma om mitt hem så kärt.
Mitt hem vid den stilla floden
Som är tusende mil härifrån

3.

Jag fick ett brev uti denna veckan
Från min syster så kär
Där stod några enkla rader
Att min moder hon finnes ej mer
Hon är död hon är lagt uppå bären
Bland blommor och klanar och ränd.
Min älskade moder jag saknar
Som är tusende mil härifrån

4.

Ack om jag hade vingar
Vingar som fågeln i skyn
Då flöge jag till främmande länder
För att se om min moder var där
O. klandra mig ej då jag gråter
O. klandra mig ej därför
Min älskade moder jag saknar
Som är tusende mil härifrån

Upsala den 12/10. 1920

Nils Källgren

Biarda. N:r 78.

1.

Biarda för sista gången
Hör du min sista bön
Sorgen förtömmar stången
Stängaen av kallets dön

2.

Hymnen till tystnad drömmes
Amors förtända bröst
Flores du snart förglömmes
Vid din Alfonsos röst.

3.

Var ej så blek som linden
Blomstrande var du nyss.
Kall blåser aftonvinden
Kall var din avskedskyss.

4.

Trogen som detta hjärta
Trogen i liv och död
Trogen i nöd som smärta
Trogen men också glömd.

5.

Biarda för ~~sista~~ jag dig förlåten
Graven är mörk och kall
Mig ser du aldrig åter
För då jag dö nu skall.

6

Flicka din tro är bruten
Den du mig svuit som
Säg vem har upplöst knuten
Snart jag i graven bor.

7

Flicka jag dig förlåten
Kvällen är mörk och kall
Mig ser du aldrig åter
Hjärtat är fullt av kval.

8.

Hav tack för alla nöjen
Fast du behöll dem själv
Jag önskar ensam vandra
Hem nu till min sista kväll

9.

Flicka för sista gången
Du nu min sista hö
Livet nu snart försvinner
Sen jag i jorden gröns.

Skrivit vid Kungl. Upplands
Artilleriregemente i Uptala
Torsdagen den 14 oktober 1920.
kl. 3,50 em.

Nils Möller.

Ur en dåres dagbok. N:r 79.

1.

Som dåre far jag för kring jordens länder
I skallen både nagelfång och tjock
Men jag visar för er mina kringkänder
Att gör för er en liten getabock

2.

Jag plockat skäggsvamp i den gröna hagen
En munkorg full av skogens överflöd

Nu går jag hem med muddervärk i magen
Och en boktav i min hand till stöd

3.

Det skall bli fäst till alla morgonväkten
Nu skall här dansas på min kanibal
Vi svävar i den tunna andedräkten
Till dess att kaffegöken portugal.

4.

I mina hårstångs armar skall jag sluta
Min flicka vilken oskuldsfull och ren
Skall spela på sin klingande valuta
Att svänga om på runda elfenben

5.

Jag henne ser i mina ojetankar
Med sorgfrans flata guld lagd i ring
Men hennes hem är bortom havets bankar
Där stora klappträn väcka suntomkring.

6.

Hon sjunga skall de fosterländska tången
Från din tid då jag var ung och glad
Då i mitt övermod jag många gången

Med Aleskutan seglade åstad

7.

Hett var mitt blod och jag var väktsegalen
Min båt flög hän mot skogens ögonbryn
Där den som stolta riksdagsmannavalen
Att kattfalken flaccade i skyn

8.

En kallsup tog jag till min mat och kände
Mig så lycklig som en dynamitpatron
En kälig sjöbuss i min mun jag vände
Förn båten styrdes mot en annan ton.

9.

Dock nu jag revat mitt sista segel
I svinpäls går jag klädd ty jag är skral
Jag tog i går uti min akterspegel
Att hjässan blivit vertikal

10.

Ej mer en ölonsusning höjs från havet
I segelp annan ligger djupa vrak
När för jag Bellmansro? Kinska i graven
Sen jag har hängt mig i ett vädersträck

Upsala den 14/10. 1920 N. Ahlberg

En dårdikt N:r 80.

1.

Se tallens stamm står vit och fin i fjügen
Och ljoikens kottar dingla uti rad
Nu skimrar solen på de djupa fjällen
Att gäddan står sin drick så grätmild glad

2.

Här ser du spåren efter hästens tassar
Att här en långbent trut har flugit fram
Att suggan har med sina många nassar
Lyft vingarna från havets makadam.

3.

En lappa sitter fången bak ett gallen
Hon fryter vilt och skakar på sin hus
Vad är det väl som ifrån bräddet fallen
Om inte klarna av en ilsken tjus.

4.

Och se där borta på den Gumma isen
Den vita negren går i brännhet trio
Sin fulla tombutelj han ställt på spisen
En ofödd ärtka är hans längtans mo

Upsala den 10/10. 1920 N. Ahlberg

Det värsta N:r 81.

Jag så engång en eld som släckte
en sjö, en vattenstråle som tände en
brasa, ett mörker som lyste upp en
väg, en kvar som inte hade någon
ända. Ett så såg jag en vind, ett tal
och en osynlig skrift. Och när
jag kom litet längre mötte jag en
stor som knäppte upp en dacke
en kraftig som gick framåt, en
klädd som var naken, en blek dum-
bomm, och slutligen en stum som
ropade "hjälp", för han hade vänt
i staden och sett ett fenomen gråhus
som inte stod ute om nätterna.
Jag frös en gång så hårt tvedden
och sprack så att jag blev till
is och sprang så att jag inte kom
ur fläcken och stod stilla så att
jag blev andfådd.

Då bet jag mig i läppen så att stor-
tån blödde, blekmade så att en neger
blev vit och plågades så att tiden led.
Men pigg som en katmask, log jag ett
hopp som en smigel, och kom ner utan
att ha varit uppe, och vad sägo
mina öron?
Bredvid mig låg en stående som satt,
stod en sittande som låg, satt en
liggande som stod. Förskräckt så att
jag blev rädd, skötte jag tygg med ett
gevär, träffade en i dag och i morgon
barberaren, som kammade lågor, klippte
aska och rakade kök. För, den vet
mäst som aldrig har varit med.

Upsala den 14 okt. 1920
Nils Ahlén

Gamla staden! V.t. 82

1.

Om en natt i gamla staden
Många typer träffar på
Proletärer långa rader
Folk som ej bogi kan få
Sodare föfallna grevar
Lärkor ifrån Sjöbergsplan
Fäckare med fäk i näven
Finns var natt i gamla stan.

2.

I en gränd sig folk har samlat
Nyss en man där föll omkull
Uti känstenen har samlat
Ligger där och spelar full
Han har ej lyckats vigga
Hop till slat på hela dan
Vill i finkan hellre ligga
Än gå brandvakt uti stan.

3.

Tvenne pickelhuvor kyta
Upp med dig och det på stund
Här får du dig inte knyta
Här finns ingen fantalund
Han har blankats många nätter
Snutarna vill inte hat
Under honom fötter sätter
Kören bort från gamla stan.

4.

Vid ett hörn av gatans armar
Är det bråk vid lyktans bolls
Det är fallingar som larma
Åka hop och börja slåss
Som har kommit från en bana
Fjänkt mynt bland tall och gran
Alp skall efter gammal vana
Snyggas upp i gamla stan

5.

Kovan räcker några dagar
Sedan blir det annan ton
Fallingen dock icke klagar
Riggar av och går auktion

När dom sig ej längre klara
Uppå fäktens glatta barn
Tar dom måran uppå ryggen
Och luffar bort från gamla stan

6.

Från ett plank en snobb sig kastar
Måtte ha i punger skrålt
Ty den skönа efter bastar
Skriker jag vill ha betalt
Hon har ben som smala pinnar
Och en hals liktorn en svan
Många stråna skönа flickor
Finns var natt i gamla stan.

7.

Gatan fram en mar syn glida
Raglande båd dit och hitt
Spritens ånga kring sig sprida
För han had druckit Dynamit
Gubben kan sig inte klara
Snutarna få tro att han
I en droska får han fara
Ner till finkan uti stan

8.

Bortåt skeppsbron uti natten
Höga rop och vilda tjut
En mantell har tappat hatten
Står och gastar vid en knut
Hon är full den djävla slynan
Hon har har likt hästens man
Och i finkan får hon fara
Sova sött i gamla stan.

9.

Här finns folk av skilda yrken
Som nu gå från port till port
Gubbar som haft gott om fyrken
Folk som aldrig nånting gått
Gastar alltid hyra utan
Räckt farväl åt gamla ran.
Och har med den egna skutan
Seglat ifrån gamla stan.

10.

Vid hotellet går i väntan

Kavaljeren på sitt vis
När hon äntligen kommer
Blir det strax ett jäkla liv
Men han har fått förlitet kova
Hon får stryk är därvid van
Att få stryk till tack för kovan
Brukas uti gamla stan

II.

Det är mycket man får tåla
Om en natt i gamla stan
Kvantingar hålla låda
Sodarne med bränvinskran
Här de känna sig som hemma
Bäst ju leka lika barn
En familj som måste stämma
Varje natt i gamla stan.

Upsala den 29/10. 1920

Nils Ahlbäck

Caffe Ronge. N:r 83.

I.

Det börjar kännas ganska trist
i denna skona stad.
Snart blir även brist
på något vet ni vad.
Jo på en plats där man intimt
kan ha en större chanse.
Ett Monlin Ronge
ett fint polaris dans
Och blott ett enda ännu finns
just det här ni vet
Så mången härlig kväll jag minns
här i Röda koffet.

Refräng.

De kvinnor här jag hyssat fått
vem följer deras tal
Till en dag-roves jag gått
mång gång i denna sal
En kvinnoarm ett ögas blick
mig alltid lyssat har.

Ja älden av var kunnas chic
finns i mitt hjärta kvar.

II.

På glasverandan först supé
med ostron o. champagné
Och sedan här bröd
man börjar sin kompang.
Vid balustraden slår sig ner
vid kaffe o. likör
Och på det skönа gardet ser
som himlens ögon
De äro alla så pikanta
å. man blir så het
De äro alla så charmanta
här i Röda Caffét.

Upsala den 29/10. 1920
Nilsllöller.

Vårblomster N. R. 84.

I.

Vårblomma fin. älsklingen min
Syvaks lilla jasminen
Tager och blyg vill du mig fly
Aldrig går du ur mitt sinne
Förutan dina ögon blå
Ja skådade två stjärnor små.

Refräng.

Mät mig i natt i drömmen
Rör mig din varma mun
Viska mig ord så ömma
Skänk mig en salig stund
Mät mig i drömmens like
När natten faller på.
Vänd så igen min älskade vän
De stjärnor på himlen blå

2.

Dagarna svann, nätterna kann
Men aldrig går du ur mitt minne
Tjärran och när är du mig kär

Din bild bär jag härinne
Den stjärneglans jag en gång såg
Skall aldrig ur mitt sinne gå.

Refräng:

Upsala den 29 okt. 1920
Nittälleer

Blomsterflickan N:r 85.

Fattiga jäntan blekmad av sorg.
Spanad i väntan backer sin borg.
Grymt hennes klädning skrallrad om nöd
Knappt har hon en penning till bröd
På trasiga sulor kring staden hon ränt
Sin fader och och moder hon aldrig har känt
Hon slår sig igenom så gott hon förmår
Nu höjer hon rösten men dåligt det går

Refräng

Köp blommor, köp blommor
och rosen så röd
Från morgon till afton är visnad och död
Antligen kvenne på promenad
köpa av henne blommor och blad
Vem är de, vem denne man
Mitt i en klunga praret försvann

2.

Med handen på hjärtat hon vaklar framåt
O, det var åt honom hon offrat allt
Han tog hennes heder och sveek henne kallt

Refräng.

3.

Då en balletens stjärna i prakt
Var hennes levnad och skönhet så glatt
Härliga tiden livet då bjöd
Nu finns blott strider, sorger och nöd

Refräng

4.

Ack ungdoms glädje så hastigt den flyr
Den lik som en blomma nu höststormar gny.

Nu framför berakern hon står på sin post
Där ber hon och tigger i sölken och frost
Köp blommor, köp blommor o. s. v.

Upsala den 30/6. 1920.
Nilsfällers

Nej! Nej! Nej! N:r 86
1.

Jag har varit som en ängel jämt och
ständigt med allt och alla nöjd
och alltid glad och säll
Fura människor har det jämt eländigt
och komma igen vart med allt sitt
gnat och gnäll.
Härom natten två objudna gästen
sig bröto in och stulo allt i mitt bogi
Guld och silken, byxor, skor och kälken
mitt nattduksbord och allt däri
Och min hustru skrek som en stucken gris

"Ring för gu' skull på polis"
Repräng.
Nej, nej, nej tro ej min vän
att det gemar mej
Det göi ingenting till saken
Skunt i smaken.
Jag går naken
Nej, nej, nej.
Om de mig plundra är jag lika glä
De få väl ta min nya panama
Om di vill hän
Det ger jag f—n
2.

Härom dagen blev jag skral i kroppen
och lät doktorn undersöka min person
Doktor ruskade på huvudknoppen
han lät då företa en lätt operation
Raskt han bortskar lever, njur och hjärta
och några alnar av min lilla tarm
Därpå ta han lungt det göi mig smärta
men hela tjukan var nog falsk alarm

Ett och annat sen har jag tagit bort
kanske känns det lite svårt.

Refräng.

Upsala den 30 okt. 1920.
Nils Möller

Det var blott en dröm N:r 87.

I.

Huru lycklig jag var, uti barndomens dar
När vi två lekte lustigt tafatt
Vilken tillhet det var då med barnsligt behag
Du mig spelade turen små sprätt
Och jag såg i ditt öga förtrollande makt
Att i mig du förälskad ju var
Och jag trodde att lyckan för evigt består
Och att kärleken aldrig kan dö

Refräng
Du var den dröm jag drömde
I mina unga år
Du var den dryck jag tömde
Uti min ungdoms vår
Du var den skatt jag gömde
I mitt minne som ej förgår
När du mig sedan glömde
Blev du mitt öga tår

II.

Och jag följde din väg i den lekande vår
Såg dig växa från barn och till mö
Såg din kärlek bli så mörk
Som ett skogarnas snår
Och så djup som den blånande sjö
Och jag såg huru kärlekens snöglidit spår
Att med doser din livsväg beströ
Och din vilja din önskan de blevo min lag
Och min kön blev ditt glada skratt

Upsala den 6/11. 1920
Nils Möller

Nu är det sommar V:r 88.

I.

Nu är det sommar, nu är det tal
Med gröna blommor och blader
Nu lyser granmast varanda kjol
Varenda gosse är så glader
Nu kan man springa i berg och nöd
Nu kan man dansa och skratta
Så får man träffa sin lilla mö
Så får man dansa hela natta

Refräng.

Hejsan jag är så innerligt glad
Nu kan jag genast springa åstad
Hysa en ljuga flickor å rad
Utan att hämta andan

II.

Spelman kommer och polkan går
Då blir det fart uti benen
Å blodet strömmar och hjärtat slår
Då är det ljuvligt jag menar
Då kan man känna vad livet är
Bland gröna flickor och blommor
Då kan man känna att man är kär
Då kan man känna det är sommar

Refräng

Hejsan jag är så innerligt kär
Låg flicka får jag hålla dig så här
Långt in i skogen det sedan ju bär
Där kan månen lysa

III.

Allt är stilla och allt är tyst
Skogen blommor dom sova
Min flickas läppar jag nyss kan kyssa
Men ni vet ej vad de lovat
Ni vet ej vad de lovat mig
Men fråga månen som lyser
Han ser ju allt men han skvallrar ej
Han bevarar och så myser

Refräng.

Hejsan jag är så glader i kväll
Månen lyser på min flicka så snäll
Sorgen är all min visa är så säll

Min jänta å jag i skogen

VI.

Tvenne granarnas mörka tron
Jag ensam står med min jänta
Ett vass hår och en flicka ja
Vad kan man mera begära
Och om det därtill ren sommar är
Med ljusa härliga nätter
Då är ju livet en enda dans
Jag kan ej önska mig bättre

Refräng.

Hejsan ja är så innerligt trött
Nu skall jag sova, sova så sött
Månen den lyser, lyser så rött
Lyser i sommarnatten

Upsala den 6 nov. 1920
Nils Ahlén

Såpbubblor. N:r 89.

I.

Längtande jag, drömmer var dag
Om lyckans fagra land
Luftiga slott skimra i blått
På en förtrollande strand
Slottet är byggt av koraller
Pärlor och klara kristaller

R.

När jag blåser lätta bubblor
Skimra de mot himmlens blå
Segla på färd spegla en värld
Dit mina tysta tankar gå
Men lyckans drömmar m kista
Snart sin färg och glans
Liksom mina bubblor brista
Sin första lätta glans.

II.

Snövit jasmin, blek rosmarin
Kransa min slottskupol
På drömmens älv, glider jag själv

Från i er gyllne gondol
Fjärran i solglantens skimer
Slottet av guld och rubiner
R

Upsala den 12. dec. 1920.
Nikyllälle

Svarte Rudolf: W. t 90.

1.

Se svarte Rudolf han dansar
Han böjer sin nacke och ler
Han tänker på stormande nätter
I Amsterdams gläjehvarter
Han drömmer om flickornas kransar
Om svävande bruna ben
Vid stranden är blåa slätter
Vid Samoa månens sken

2.

Han böjer sin nacke och blundar
I flygande Roslagsvals
Så höll han i smäktande lundar
Sin arm kring skilenskans hals
Så böjde han krulliga hjässa
En afton i negerbyn
Mot trettonårig prinsessa
Med eldsken på elfenbenshyn.

3.

Så dansar de svajande karlar
På Malagas vinstänkta ked
De vitklädda lösen kära
Bedårad, förtrollad, förledd.
Hon ler i den väldiges nåvar
Åt allt vad hon tog och hon gav
Han suckar och vinden svarar
Från Alands jäsande hav.

Upsala den 12. dec. 1920
Nikyllejalmarlälleg

Då och då.

Jag i höstas var ett slag
hos sultanen som hans gäst.
å han visa ~~sitt~~ palats
men hans harem fann jag
~~Kvinnor låg~~ allra bäst.

Nr 91. Då och Då

I.

Jag i höstas var en slag,
hos sultanen samt hans gäst,
å han visa sitt palats,
men hans harem fann jag allra bäst.
Kvinnor låg i varje hörn,
av vareda slag tusler,
å man får ju inte för
att man kräkas vara konnesör.

R.

Då o då, då o då, Gaj så säta små,
ja sultanen har det bra han,
va han vill det får han ta han,
då o då, då o då han tycks inte det förstå,
ja, i hans kläder skulle nöja va
då o då, då o då o då

II.

Man har lärt sysslat med,
spiritism och känt förstås,
å de stora andarna, genom
bordsben hava talt till oss,
ja har köpt en litet bord,
å ja vet hur de skall tas,
men så tar jag också mej,
allemmellanåt en litet glas,

R.

Då o då, då o då å på Swedenbergs nivå
med att mystiskt vi oss blandat,
och har träff med gjuva andar,
då o då, då o då men jag lärt mig att förstå
att det finnes andra bens än bordsben komdas bra
då o då, då o då o då.

III.

Man har föreslagit oss

i den dyra tid som är,
att vi herrar som en man
inga stärkta skjortor längre bär,
de e ganska gott förslag,
ty de inbelgar ens tbaк,
därför kan man one man vill,
gå omkring i några mycke lätt.

R.

Då o då, då o då, man bör inte det förnå
mer portt blir här i lande,
lägg bort skjortan om ni kan de,
då o då, då o då, man bör inte det försmå
man kan va lika mycke kar i alles fall,
då o då, då o då o då.

Upsala d. 29/8. 22.
Ätos. Atalles
Furir 2. batt.

№ 92 Duett

Ätos:

Goddag igen, min lilla vän,
det var ju skoj vi ses igen.
Vill du sluta gråta,
och börja mej förlåta.

Mylady:

Nej, nej det vill jag ej
för du har skamligt lekt med mej.
Du har mig bedragit
och sen ius tråget slagit.

Ätos:

Kära du, tänk om jag blir
en barsk och skön fre-streeks-furir
om jag kramas lite dej
mej för du det jag vill dej?

Mylady:

Nej, nej, nej, för du ej,
jag säger att jag gör det ej.
Furirer är mej lika men
ej för min lekamen.

Ktos:

Vore jag en fet sergant,
meldes på banken samlad skatt.
och ecka, jämte lönen,
nog hörde du väl bönen?

Mylady:

Vej, nej, det gör jag ej,
det är ej lätt det besvärar dej.
Serganter är så tunga, ja
passar ej för de unga

Ktos:

Vore jag en löjtnant skön,
så kanske du ville göra kon,
Sköna är så väldiga
och uti kärlek eldiga.

Mylady:

Vej, nej, en sådan katt
jag aldrig i min hjärna fått.
Själv jag koketterar
och därför ej reflekterar.

Ktos:

Det var bloß en utopi
och skall i evighet så förbli
men kanske kan du bli enig
med en vapenför och menig?

Mylady:

Ack ja, en sådan karl
han lämpar sig som man och far
Bara på med skönklarne!
Ja visserligen, ja enklare.

Upsala d 9/9. 1922
Ktos Stätter
Furir 2. bat.

O. hilalala hilalalalalaaq
lalalalalala lala lala lala la
Upsala den 21.10. 1922 Era

Ktos Stätter

Gjäla skrip! Ja! Fasa Fasa Fasa!

№ 93 Revyvisa

I.

Ack, käraste mamma, förlåt att jag skriver
och säger att slut på min kvava det tam.
I skärma mer mycket med penger utgiver:
lester och opera det ämnar hon vem.

№ 94 Skära Helén

I.

Ja jag hjunger, ang ett annat land
Och ang ett annan kust.
Det är minnen från min ungdoms hydda
Det är visan om den flickan som gläjd mödoch
Lovat älska dyn höga sedan tvärt har

Ref.

O, min "älskling från Peru
Jag är alltid ensam nu med min sorg
Min längtan och min melodi
Ingen hjunger nu samt för
Du hjälp för mig så mången gång

№ 95 Satans nyupptäckt

(Efter ett nyupptäckt bibelfragment)

Lucifer var en av de skönaste
änglarna. Han var ren och renlärdig.
Och han sag kvinnan i lustgården
och fruade kärlek till henne.
Men kvinnan var listigare än
alla djur på marken. Han krypte
hennes med sin mans kyssande och
valle hennes med sina ögons
tårar och svor honom eller. Och
han trodde henne.
Då sade Gud till Lucifer: "För-
banad vare du för din kärleks skull
du skall utkastas i det yttersta
mörkret, och där skall vara gråt
och tandagnissian. Kvinnan, som
du älskade, skall trampa dig i
dyn, och din stora kärlek skall
vändas till hat, och du skall stinga

komme med din giftiga tunga.
Och Satan skall dig snart vräka.
Och det skedde så.

Eskilstuna.

Uppsala den 10 okt. 1923.

Hedvig Ahlfeldt
Fursk 2. kat. N. 5. obs! Fyllejuta!

№ 96 Den gyllene melodin.

I.

Jag är lätt blyg och förlägen
Det inpräntar alls jag förstår
Den gyllene melodin vägen
Jag ständigt försiktigt går
Ack man kan mig mitt ärende
Att tjäna mig med jag försmår.

Refr.

Ni tjänar mig kärlekens falska spel
Men hittills har jag sagt mig
Jag gifter mig ej det vet Ni väl
Fästmör mig tjänar ej
Men Ni kan ju gå kant en god stund
Den gyllne melodin.

II.

Jag sprang uti grönskande lagar
Förr vårdag och himlen var blå
Kring ängen en mår mig jagar
Att fången jag snart tjäna må
Jag tänder ar askrinnal lagar
Men viskar till kransen så

Refr.

III

Ett gång kanske tiderna vändas
Då jag gärna slår till retträtt
Då alstrets känslor blandas
Med det som är mindre rätt
Då kanske man sedan kan andas
Men otvungen fritt och rätt.

Refr.

Om Ni då följer mig till fälten
Mitt nej aldrig mer Ni får
Jag gifter mig gärna med Er då
Höllevor mig liksså
Då har jag glömt som en god slutreg
Den gyllene medelväg.

"/" "/" "/"

Upsala den 28. okt. 1923.

Hilda Höllén
Furid 2. kön. A. 5.

Af. Karl Alfred o Elinor

1.

En ung gymnasist Karl-Alfred var hans namn,
Han for så vida ifrån hemmet till hamn,
Han var så lycklig med sin fria lir.
Han hade ännu ej förälskat sig.

2.

Som läkematros förtjänte hans sitt bröd
Hans moder levde men hans far var död
Han skrev så kärlekt till modern alltihand
Och sände penningar från fjärran land.

3.

Port-Adely det är en trivlig stad
Där kom en gymnasist vark nöjd o glad
Karl-Alfred skyggas sig och går i land
Med glim bombös och penningar i hand.

4.

Till en teater går Karl-Alfreds stig,
Ty han har gått i land att roa sig
Där sätter han sig uppå läktaren
Då hörs en röst "kalla min lilla vän"

5.

Han vänder sig och ser i samma stund.
En vacker flicka hennes köda mund.
Han ler mot honom och hon viskar såle
Some-on-My-Darling följ med mig i vågen

6.

Och när som föreställningen var slut.
Då går Karl-Alfred med den flickan ut.
Hon säger blåe följ med din Elinor
Så skall du se huk fint o snyggt jag bor

7.

Uti ett huspyssa Viktoria street.
Där bodde han hon följes henne lik.
Kappt sällen hon uti Karl-Alfreds hand
Förrän hon säger tå fram din portmonä"

8.

Karl-Alfred frågar: "Vad skall du med den"
Hon svarar blåe tag hit den strax min vän
Och i detsamma träder in en man
En sådan en som man ej beskriva kan

9.

Han riktar mot Karl-Alfred sin pistol
Jar tyst min vän tag ej någon ton.
Men vän Karl-Alfred fruktas ej hans hot.
Han säger blåe: "Jar så god och skjut!"

10.

Men från flickan tar han portmonän
Och lämnar för den mellan ögonen
Ser säger han till sin lilla Elinor
Adjös min vän nu sähla ne jag igår.

11.

Men den som denna visan diktat har
Det är en ung yeoman som en gång var
Uti ett hus uppå tredje våningen
I Port Adelej alluti Australien.

Upsala den 29 januari 1924.

Ludvig Nilsson
Fjuris 2. Bane. N. 5.

F-o-c-s-l-

Som min huldа tärna
Och här min ömma bön
Blir min livets stjärna
Och min kärleks lön.

II

Som tankens vimmel
Blåa din blick jag ser
I den jag min himmel
jorden för mig ler.

Slut

Må Jrid och lycka
Din framtid skrycka
Samt vackra pojkar
Dig omtycka.

Slut

Må du lycklig bli och säll
Få träffa vännen varje kväll
Må du aldrig få den sorgen
Att ar älskliligen få borgen.

Slut

Rödbrans dröm № 98

Finaste tankarna skänkte jag dig
Fagrast om dig jag drömde
Kärlekens lågare räckte du mig
Bävande jag den tömde
Bävande för att skönt jag såg
Glömmande sorg och småsta
Fördes jag utav en känslovåg
Uti din famn tiu små björkar.

№ 99 Älskogsvisa

Älskogsvisa den lilla flickan
vandrar ut till ängen, blöter
så sin gosse där bland fagra
blommer små. Ett ord, en
kärleksblick och därpå böddas
sängen och blodet sjuder re-
dan helt i unga kroppar två.
Men flickan, lösen kjolen upp
från sina länder, ty den
skall bliva huvudgärd i
i blomsterbädden fin. Och
gossen blottar hennes barm
med ömma kärleckshänder,
Och trycker hennes mjuka
kropp med lidelse mot sin.
Så nu de båda två allt säkert
Nu de smaka, när unga
friska lemmar gå till le-
ken med varann. Den lilla
flickan vandrar sen från ängen
glad tillbaka. Men kärleken
och gossen hon ej för glömma
kan.

Uppsala den 24 Aug. 1924

Ottilia Adelborg
Fjuris 2 fack. N. 5.

Uppsala den 31. 1926.

Ottilia Adelborg.

3930

100

Loppan

1.

En liten loppa satt en gång
på snövit barm och log.
Han hade sugit dagen lång
men dock ej sugit nog.
Loppan njöt i full mån
men undrar ej därpå.
Han var belåten med sin dag
men samma ej ändå

2.

Bland tjocker på en jungfrus barm
finns mången skönlighet
Där kärlekslågan flammar varm
det bäst en loppa vet
Han hoppar glatt vart helst han vill
ja både hit och dit
Och när en gång han sitter stilla
han tar en funktabit.

3.

Jungfrun vaknar i sin bädd
och ana argan list
Men som hon var så nätligt klädd
så tänkte hon ej mist
Ej skönast var att ligga stilla
ty det blev hjärtan dag.
Då loppan skara barn ha vill
dess bättre mår då jag.

4.

Han hade sig vid hjärtat satt
när jungfrun sudda upp
Han visste ej att denna natt
han gjort sin sista hopp
På jungfrums barm han nöjsam dog
en fläck, ett minne blott
Och tjänare kalla åt mordet log
och samma in så gått.

Uppsala den 11 Januari 1926

Elsa Müller.

101. Fjällkvällen.

1.

Långt uppe i fjällen en brud man finner
där norrskensflammarn man ser
för henne kärlekens låga brinner
för henne ej nu mer den ler
Och aldrig kan jag dig förglömma
med dina ögon så blå
som ensam mig så kärleksfullt tindra
som himlens stjärnor små

2.

Nu är de båda de kära minnen
som ifrån fjällen jag kastat
men de leva i mina sinnen
varje kväll månljus natt
Ty är långt bättre ifrån fjällen
ifrån vännen i min hydda där
än norrskens flammar i stjärnekvällen
då fjällkvällen där.

Uppsala den 4 januari 1926.

Rikard Müller.

102. Hur en flicka bör vara.

Min glada gossar blå, önskar dig en flicka så
Ej för mager ej för fet, ej för kall och ej för het
Ej för tok och ej för klokig, ej för blyg och ej för tokig
Ej för gammal ej för ung, ej för lat och ej för tung
Ej för fattig ej för rik, ej för dömmig ej för vaksen
Ej för glättig ej för dyster, utan nu blott för denna gång
annars tager hon lätt språng.

Upsala den 4/1. 1926.

Rikard Müller.

103. Tio-årsan.

1.

I början år i tio-kamp, på nittonhundratalet
mellan skjut och tur, di första ankar
musiken göd och dansen gick på societetens golv
tio tiotusentals flyg av våra tankar
när seglen bärgats, landgångsryggen hastigt dragit på
tio Märta och tio Ines skynda tvänne gossar blå
men gasen vart gick han?

Men gasten vill gifta han.
Fem vackra flickor tävlade om skutans ynste man,
Men det är roligt när man kastat ankar.

II.

Hej dig du dansande glada lif" societet
Jag hälsar dig med 1 mer trupkt i somnen
Att sälla sad är Carmen glad och kinden den är röst
En liten näsduk skrymbla han i handen.
Så dansa vi till tonerna av flickan i Peru"
Till kinden kysses och man hörer tuppens kukeliku
Men gasten vill gifta han?
Men gasten vill gifta han?
Fem vackra flickor tävlade om skutans ynste man
Men det är roligt när man kastat ankar.

III.

Ack lilla söta Inez när du dansar din Calett.
Och källa när du står uti butiken
Vi minnas er så innerligt just för ett glada täv
Att ta emot oss när vi kom i hamnen
Vi kommande midsommarafton anno 1926
Med "Elinor" på länsten över bölgorna de blå

Men gasten vill gifta han?
Men gasten vill gifta han?
Han Graade ombord, när vi nå skutan kopte hem!
Nu blir det roligt att få lätta ankar!

Upsala den 24 Juni i nådens år 1926

Hilding Käller.

Register

1 Speppet skulda.
2 O. du min vår
3 Kärleksvisa
4 Kärleksvisa
5 Klostervalsen
6 Sjömansvisa
7 Tvevoi – valsen
8 Bevaringsvisa år 1915
9 Styrmans – valsen
10 Lantmansvalsen
11 Bohuslänsvisa
12 Folkvisa
13 Snart är våren här.
14 Kärleksvisa
15 Herrlin
16 Renovnets lov
17 Bliv min så är världen min
18 På balen.
19 Fabriksarbetarens flamma
20 Visan om Anders och Lena.
21 Hör jag forsen vilda fall
22 Brölopsvalsen
23 Fröken Ingnes.
24 Katarina
25 Min vän Sventon och jag.
26 Mordkramat i Sveg
27 Lejonbruden
28 Legenargossens klagan
29 Den styda lyckan
30 Wem är din vår
31 Sung vilar sjön
32 Förmaning till tåg
33 Den blindes sång
34 Verklighetens dröm
35 Nar festen var slut
36 Balens drottning
37 Skipps-visan
38 Kors på Idas grav
39 En vinternatt
40 Elfrid och Elfilda
41 Elfrid och Anna

42 Hindupflickan
43. Roselina.
44 Sven och Stina
45 Var barnbärig
46 För det gjorde mamma då mamma var flicka
47. Fredevita
48 Holle.
49 Fallande Skogen
50 Stholma – valsen
51 Den utslängde äkta mannen
52 Det gamla paret om Blåsut-
53 Karbaret – Stina
54 Rosa från Troso
55 Brutande vågor
56 På Roines Strand.
57. Den italienska flickan
58 Björkens himlighet
59 Psalen lotar koda
60 Fångens klagan
61 Kärlekslivita
62. Stinas klagan.
63. Inst brändonstenn.
64. Mary.
65 Fgärtan som mötas
66 Fdyll Kolombo.
67 Silvan.
68 Fögarnes upptåg stigen
69 Strödona.
70 Jag har gjort så mycket som jag kan
71 Sky mig godnat.
72 Sjömansbärlek
73 Kosten så fara
74 Fjolanta
75 Död och Eva
76 Götebergsvisan
78 Mitt Hem
78 Biandu.
79 Ur en döes dagbok.
80 En dårdikt.
81 Det värsta.
82 Gamla stugan
83. Caffe Kongl.

84. Fågelsången
85. Slopsmagistratskan
86. Nej. Nej. Nej.
87. Det var blåtthamsundrön
88. Nu är det sommar
89. Såpbubblor
90 Svarte Rudolf.
91 Då ö Då.
92 Duett.
93 Regnvisa
94 Hjelma Hallin
95 Satans Syndafall
96 Den gifvne synderöj
97 Kadett Alfred ö Elinor
98 Rödluvans Drömn.
99 Alskogsvisa.
100 Loppan
101 Fjällsången
102 Hur en flicka bör vara
103 Lelö — visan
104
105

Sune Johansson i Åstorp ~~sjunger ur~~ Nils Möllers visbok

Hc 12

Zigenargossens klagan
Soldatvisa
Balsalens drottning
Rosa i Trosa

Om Nils Möller

född 1899 kärleksbarn fosterhem tjänte dräng i Kvidinge före konfirm. självständig, skeppsgossekåren. hyss bonderäng, Uppland bråk me d arbetsbefäl.

Värvade sej vid A 5 i Upsala Jämtlands fältjägare kort tid avsked.

Hemtrakterna busstrafik hos morbror. några år helsingborg ängelholm långtradader olycka amputera foten kmrer vid speditionsfirma dog 1963. Ogift hela livet. fästmö fick barn gifte sig ej.

Skiftande levnadsöde. Slutord för den insp.

~~Därefter Bruno Laurell.~~